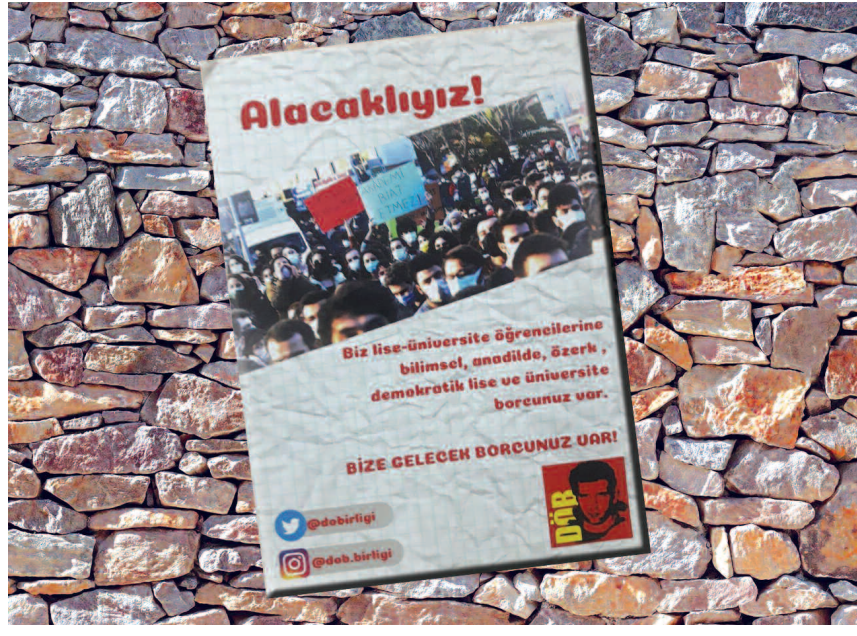

ALACAKLIYIZ! BİZE GELECEK BORCUNUZ VAR!

Gençlik, içinde yaşadığımız toplumun bir nüvesi durumunda. Gençlerin yaşadığı ve isyan ettiği her şey, tüm işçi ve emekçi halkların içinde bulunduğu koşulların bir yansıması. Halkların yaşadığı her sorun, yansımasını gençlikte fazlasıyla buluyor. İşsizlik, yoksulluk, barınma...

Daha birkaç hafta önce "barınmıyoruz" diyerek yurt dışına sığınan gençlik, bugün "açız" diyerek yurtlarda kendilerine reva görülen yemekleri paylaşmaya başladılar sosyal medyada. Birkaç zeytin bir yumurta ile yaşamları beklenen öğrencilere iktidarın cevabı ise "Peygamber efendimiz de mideyi boş bırakın der" oluyor.

Yüzyüze eğitimin yeniden başlaması ile bir süredir sümenaltı edilen eğitim sorunları bir anda ortaya çıktı. Barınma sorunları ile başladı, yemek-açlık sorunu ile devam ediyor. Yüzyüze eğitime geçilse de online eğitimin sürüyor olması bu defa da internet kotası ve fatura sorununu gündeme getirdi.

Tüm sorunların gelip dayandığı yer yoksulluk... Kısa süre önce yoksulluktan, işsizlikten intihar eden öğrenciler gündemi sarsıyordu. "Mini mini" gelen zamlar onlarca öğrencinin katili oldu. "Bu geminin içinde hepimiz varız. Batarsak hepimiz batacağız" dese de sermaye sınıfı, devrimci gençler haykırıyor: "Alacaklıyız! Bize Gelecek Borcunuz Var!"

MÜCADELE BİRLİĞİ GAZETESİ

FABRİKALAR TARLALAR SİYASİ İKTİDAR HER ŞEY EMEĞİN OLACAK

20 Ekim - 3 Kasım 2021 / S 128 / 2 TL

YETER Kİ AYAYAĞA KALKALIM!

Bir elin parmaklarını geçmeyen varsılların serveti arşa ulaşırken, 811 milyon insan açlık çekiyor! Dünya Açlık Endeksine göre 41 milyon insan ise açlıktan ölme tehlikesiyle karşı karşıya! Her gün 12 bin insan açlıktan, yetersiz beslenmeden yaşamını yitiriyor. Bir yanımda "uzay turistleri" yarışa tutuşmuş, bir yanımda yüz milyonlar ölümle pençeleşiyor!..

Açlık, insanlığın kadim tarihi boyunca yanı başımızdaydı kuşkusuz. Açlık, yokluk, yoksunluk... savaşların, ölümlerin, isyanların ateşleyicisi olageldi her daim. Lakin tarihin hiçbir dönemi, böylesine saçma, böylesine insanı delirtiren ölçekte çelişkilerle yüklü olmadı!

Evet, açlık her daim vardı. Ama hiçbir dönem aşırı zenginlikten kaynaklanmıyordu yokluklar. Kapitalizmle birlikte buna tanık oldu insanlık. Şu saçma ve çözümsüz çelişkiye bakın hele! Yokluk, işsizlik, kıtlık kol geziyor her yanda. Neden? Her şey çok bol olduğu için!

Bir tarafta kendi yoksulluğunu üreten yüz milyonlarca işçi, diğer tarafta servetleri ve şatafatları geometrik oranda artan bir avuç süper zengin! Katlanarak büyüdü, derinleşti bu çelişki. Pandemiyle birlikte artık her yerde dayanılmaz bir hal aldı. Açlık, kelimenin gerçek anlamında açlık, emekçi milyonlar için yakıcı bir tehdit haline geldi.

Halkların ezici bir çoğunluğu artık yoksulluğun ötesinde, gerçek, somut, elle tutulur biçimde açlık çekiyorlar. Örneğin aylık geliri ucuzluğa bile yetmeyen emekçiler, artık hemen her yerde pazarın kapanış saatini bekliyor. "Pazarcular tezgâhlarını kamyonlara yükleyip pazar yerini terk ederken bu kez parası olmayanların mesaisi başlıyor!" Geride kalan çürümüş sebze meyve arasında iase çıkarmaya çalışan insanların görüntüsü artık sıradanlaşıyor.

Açlık, kelimelerle tarif edilemez bir felakettir. Öyle ki, açlık, diğer tüm sorunları ikinci plana atacak güçte bir felakettir. Anlamak için yaşamak gerekir. Bizde ve dünyada, şu küresel salgın günlerinde, yoksul kitlelerin ezici bir kesimi bu felaketi yaşıyor. Emekçi sınıflar, yoksul kitleler, sömürülen, ezilen halklar açısından günümüzün ve önümüzdeki dönemin gerçek felaketi işte bu olacak.

Sorunun kaynağı, hiç kuşkusuz, pandemi değil kapitalist üretim ilişkilerinin ta kendisidir. Pandemi, bu felaketi hızlandıran, derinleştiren, toplumun en ücra hücrelerine kadar yayan bir katalizör işlevi gördü, o kadar!

İnsanlar pandemiden değil, açlıktan; aç kalmaktan, çocuklarına bir ekmeğe bile götüremez duruma düşmekten korkuyorlar! Kapitalist üretim biçimi ise, dünyanın her yerinde her gün ve daha yoğun biçimde insanları bu felaket çukuruna yuvarlayıp duruyor.

Emekçi sınıflar, yoksul kitleler, sokağa atılan işçiler, pandemiyle birlikte ölüme terk edilen milyonların ruh hali şimdi isyancı ve ayak-

lanmacı bir ruh halidir. Aç kitleler isyan ediyor. Bu isyanın sokağa yansıması kaçınılmaz. Yoksul, aç kitleler sokağa çıktıklarında "ne yapmalıyız" sorusu için zaman geçecek. O sorunun yanıtı şimdiden bulunup buna göre konumlanmak günün temel görevidir!

Kitlelerin devrimci enerjisini açığa çıkarmanın yolu, onların önelerine gerçek kurtuluşlarını sağlayacak, yoksulluk, işsizlik, açlık gibi kitleler için birer gerçek felaket olan sorunlara son verecek hedefler koymaktır.

Bu hedeflerin başında, tüm sorunların kaynağı olan tekelleri kapitalizme son verecek bir toplumsal devrimdir. Tekelleri kapitalizmin, sömürü düzeninin çöküşü, çürüme sürecinde devrim artık pratik, güncel bir mesele haline gelir. Dünyanın pek çok yerinde ve bu topraklarda durum tastamam budur!

Bu düzenin dayattığı açlık, insanlığın yazgısı değildir. Yaşamı ve geleceği kurtarmak, ellerimizdedir. Yeter ki ayağa kalkalım!

>>Editör...

UMUT

SEÇİMLERDE DEĞİL

Seçim olacak mı? Olacaksa zamanında mı olacak, erkene mi alınacak? Zamanında ya da erken yapılacak seçimlerin sonuçlarını dinci faşist iktidar ve onun başı kabul edecek mi? Sorular çoğaltılabilir, ama bu gibi sorulardan bir şeyin kesin olduğu net biçimde ortaya çıkıyor: Belirsizlik.

İşte olup olmayacağı, olursa sonuçlarının kabul edilip edilmeyeceği ve nasıl bir ortamda yapılacağı tümüyle belirsiz seçimler için birileri çıkıp, Türkiye ve Kürdistan işçi sınıfına, emekçi halklarına, sömürü düzenine karşı kin ve nefretle dolu kitlelere diyor ki, tüm umudunuzu seçimlere bağlayın.

Savaşan Proletarya
Etkin Bir Güçtür

C.Dağlı

2

Bir Sarsıntı Tüm Kaleyi
Yıkıma Yetecek

Cihan Ateş

4

Düşman Botla Değil
Limuzinle Gelir

Tanya

5

Emperyalistler Tepişirken

Taylan Işık

6

Seçim Tartışmaları
Kızışırken

Sinan Kaleli

7

3

KOMÜNİSTLERİN ÖNDERLİĞİNDE SAVAŞAN PROLETARYA ETKİN BİR GÜÇTÜR

C.DAĞLI

BAŞYAZI

Savaşan proletarya, nicel ve nitel olarak etkin ve büyük bir güçtür. Nicel olarak, işsizlerle ve tarım proletaryasıyla birlikte, nüfusun en büyük bölümüdür. Nüfusun büyük çoğunluğunun ücretli emekçi olması, maddi koşulların yeni ve daha üstün bir topluma geçiş için gelişkin olduğunu gösteriyor. Çalışan sınıf, büyük niceliğiyle yeni toplumu örgütlemeye daha rahattır. Nitel yönden de amacını gerçekleştirebilecek konumdadır. Sınıf bilinci, devrimci politik bilinç, sosyalist bilinç bakımından, örgütlülük yeteneği ve örgütlülüğüyle olsun, devrim eğitiminden geçmesi ve savaş kapasitesi bakımından olsun, kapitalist sınıfla tarihi kapışmada etkili ve etkin bir güçtür. Toplumsal (sınıfsal) konumunun ve misyonunun bilincindedir.

Eksiksiz tüm yasal ve uzlaşmacı sosyalist partiler için bu güç başka bir anlam taşıyor. Onlara göre, proletaryanın büyük gücü, burjuvazi ve burjuva iktidar üzerinde bir baskı gücü olarak kullanılmalıdır. Baskı gücü olmak, elindeki gücü göstererek, egemen güçle uzlaşmaya girmektir. Sermayenin sınıf egemenliğini ortadan kaldırmak değil, ama bazı ödümler uğruna bu egemenliğe dokunmamaktır. Amaçları, gerçek anlamda, proletaryanın kurtuluşu değil, ama durumunun iyileştirilmesidir. Çünkü proletaryanın kurtuluşu, devrimci savaştır, devrimci yol ve yöntemlerdir, emekçi sınıfın kurtuluşunu devrimci yoldan gerçekleştirmektir. Bu ise, onların hiç istemedikleri bir durumdur. Burjuva topluma öyle bir yerleşmişler ki, bunu başarak her şeyden bilinçli olarak uzak duruyorlar.

Proletaryanın halk kitleleri üstünde artan etkisi ve sınıf savaşında etkin bir güç olması, savaşmasından, savaşan proletarya durumuna gelmesinden ileri geliyor. Ancak etkisi ve etkinliği yalnızca savaşla açıklanamaz. Kesinlikle bundan daha fazlasıdır. Savaşın içeriği devrimcidir. İktidarı ele geçirme bağından ve tüm hareketini etkileyen ve yön veren amacından ileri geliyor. Halk demokrasisi ve sosyalizmden kopuk olarak verilen savaş, kendi başına bugün yarattığı sonucu yaratamayacağı gibi, verilen savaş da uzun süre varlığını sürdüremez. Proletaryanın savaşan gücünü, emeğin kurtuluşuna yönlendirmek yerine, burjuvaziden ödün koparmak için kullanmak bu gücü felçlemek, etkisizleştirmek, pasifize etmek demektir.

Oradan Oraya Sürüklenmemek İçin...

Proleter sınıf, ilkelerinden uzaklaştığında, günlük mücadelenin detaylarının içinde yönünü bulamaz duruma gelir,

oradan oraya sürüklenir. Proletarya, mücadelede yalpalamak istemiyorsa, nihai amacında net olmalıdır. Nihai amacı bilinçli olarak kavrayan işçi, verdiği mücadelenin süreci konusunda aydınlanmış bir kafayla hareket etmiş olur. Nihai amaçta kesin netlik, verilen hedeflerin konusu, bizi nihai amaca yaklaştıracak ve götürececek biçimde belirler.

Nihai amaçtan, komünizmin ilkelere uzaklaşanlar, böylelikle savaşan proletaryadan uzaklaşırken, burjuvaziye yakın düşmüş olurlar. Kapitalist topluma adapte olan tüm işçi partileri nihai amaçtan, temel ilkelere uzaklaşanlardır.

Bir kez uzlaşmanın kapısını açtın mı, böylece başka uzlaşmaların yolunu da açmış olursun, varılan noktaya uzlaşmacılığın temel politik bir çizgi haline gelmesidir. Amaçlı ve ilkeli bir etkinlikten, amaçsız, ilkesiz bir konuma gelirsün. Başağmaz bir devrimci mücadele çizgisinden, başağmaz bir duruma yuvarlanırsın.

Yalnızca nihai amaçtan, bilimsel sosyalizm ilkelerinden uzaklaşmakla, oportünist ve reformist bir politik hat izler duruma gelmezsin; yakın temel devrimci hedefleri günlük mücadelenin arkasına ittiğinde de, bekleyen aynı durumdur. Tam da bu nedenle, günlük siyasal ve toplumsal dalgalanmalardan çabuk etkilenirsen toplumsal ve siyasal sürece değil, süreç sana ve senin politikana müdahale eder. Bu duruma düşmek istemiyorsan yönünü devrime çevir.

Olğuları Bütün Yönleriyle Görelim

Kapitalist toplumun gelişmesinin bir yönünü ele alırsak, kendimizi olguları çok yönlülüğü içinde değerlendirmekten yoksun bırakmış oluruz. Böylece bakış açımızı daraltmış oluruz. Bunun da sonucu, proletaryanın, bu toplumsal sisteme karşı mücadele görevlerini bütün yönleriyle ortaya koyamaz duruma düşeriz.

Olğuya bütünsel bakış: Sermaye bugün birkaç tekkelci sermayenin elinde merkezileşmiştir. Daralma hızla kendi sonuçlarına doğru ilerliyor. Emekçi halkın sefaletinin büyümesi, baskı, köleleşme ve yoksullaşmanın artması; bununla birlikte işçi sınıfının başkaldırıları, ayaklanmaları da artar. Bütünlüklü bakıldığında, burjuvaziyi zenginleştiren aynı koşullar, onun yıkılışı da hazırlar. Toplumun uzlaşmaz çelişkileri keskinleşirken, çelişkileri çözecek sınıf savaşı da alabildiğine şiddetlenir. Burada savaşan proletaryaya düşen, sınıf savaşını tutarlıca sonuna kadar götürmektir. Sonuç

almak için koşullar son derece uygundur.

Koşulların her bakımdan oluşması ve olgunlaşması, dünyanın bir çok merkezini ayaklanmalar alanına çevirdi. Ayaklanmalar, sistemin bazı yönlerine değil, toplumsal sistemin bütünlüğüne yöneldi. İktidar hedefiyle bağıntılı olarak, devrimci nitelik aldı. Çok açıktır ki, burada kesin sonucun alınması, proletaryanın devrimci sınıf partisinin sürece müdahale etmesine bağlıdır.

Yoksulluğu Yaratan Kapitalist Özel Mülkiyettir

Yoksulluk üzerine açıklamalar, günlük çalışma sırasında çok sık yapılır. Açıklama, aynı sıklıkla da hatalı yapılır. Hata şuradadır ki, emekçi kitlelerin yoksulluğu, ekonomik krizle bağıntılı ortaya konuyor. Evet, ekonomik krizlerle emekçilerin yoksulluğu ve büyüyen sefaleti arasında bağlantı var. Ama bu konunun çok eksik konuluşudur. Sorunun temelini açıklamaktan da uzaktır. Ekonomik krizlerde işsizliğin artması ve bununla ilişkili olarak çalışanların ücretlerinin düşürülmesi, emekçilerin yaşam koşullarının daha kötüleşmesi bir gerçektir. Ama gerçeğin sadece bir yanındır.

Gerçek olan, yoksulluğu yaratanın kapitalist üretim olduğudur. Kapitalist üretim, bir kutupta zenginlik birikimi, diğer kutupta yoksulluk, yoksunluk ve sefalet birikimidir. İşçilerin yoksulluğu, sanayi sermayesinde verilir. Sermaye üretiminde işçilerin yoksulluğu önkşoldür. Sermaye üretimi, kendi koşulunu, kapitalist üretimin sonucu haline getirir. Marx, bu durumu, sermayenin tarihsel eğilimini ele aldığı Kapital'in I. Cildinin sonunda ikna edici biçimde açıklar. Yine başka yerde söylediği, "sefaleti azaltmadan zenginliği arttıran bir toplumsal sistemin özünde çürümüş bir şeyler olması" tespiti, sefaletle özel mülkiyetin bağımlı kudur. Sefalet, yoksulluk kapitalist üretim tarafından yaratıldığı için, Marx burada tam da bu üretim biçimini anlatıyor.

Sermayenin büyümesiyle birlikte, emekçilerin yoksulluğu da büyür. Proletarya, örgütlü bir mücadeleyle, yoksulluğu bir an için biraz olsun hafifletebilir. Ya da siyasi bir ayaklanma emekçilerin lehine ekonomik kazanımlar getirebilir. Fakat bu yöndeki gelişmeler ne olursa olsun, gerçek olan emek sermaye karşıtlığının büyüdüğüdür. Ve aldığı ücret ne olursa olsun, işçilerin yarılarının güvensiz olduğudur. İşçiler, etkin bir mücadeleyle, emeğin korunmasında kısmi, sınırlı, geçici bir iyileştirme yapabilirler. Fakat emek-sermaye ilişkisi devam eder. Kapitalist üretim, sadece metaller üretmez; emekle sermaye arasındaki ilişkiyi

de yeniden üretir. Akat aynı zamanda, kendini ortadan kaldıracak koşulları da üretir. Koşulları ne kadar olgun olursa olsun, kapitalizm, devrimle ortadan kaldırıdır. Sorunun devrim yoluyla çözümü, bugün olmadığı kadar günceldir.

Sadece Koşulların Etkisiyle Değil...

Derinleşen yoksulluğun ve büyüyen sefaletin, kitlelerin devrimci öfke patlamasına yol açması kaçınılmazdır. Öfke patlaması kendini sayısız eylem biçimiyle açığa vuruyor: Grevler, sokak savaşları, ayaklanmalar, vb. Halk kitlelerinin sık sık sokağa çıkmalarının altında ciddi ekonomi, toplumsal ve siyasal nedenler var. burjuvazinin artan şiddeti, siyasal baskısı ve saldırılarının, kitlelerin sokağa inmelerinde büyük etkisi var.

İşçi sınıfının ve emekçi halkın eylemlere etkin olarak katılımı yalnızca toplumsal koşulların etkisiyle açıklanamaz. Bu açıklama biçimi, proletaryanın sınıf mücadelesi tarihe ve sosyalizm tarihine aykırı olur. Çünkü bu tarihin oluşumu, nesnel toplumsal koşulların etkisine bağlanamaz. Bu tarihin yaratılmasında, proletaryanın bilinçliliği var, örgütlü mücadelesinin etkisi var. Proletarya, kendi tarihini bilinçli olarak kuracak nitelikte. Dolayısıyla insanlığın geleceğini belirleyecek durumdur.

Bugün sınıf mücadelesinin her alanında, devrimci sosyalist proletaryayla karşılaşabilirsiniz: Fabrikalarda, atölyelerde, plazalarda, tarım işçileri arasında, devlet işletmelerinde, işsizler arasında örgütlenen ve mücadele eden devrimci sosyalist proletaryadır. Bu nitelikte işçiler az sayıda değildir. Kitlesele bir güçtür. Onların mücadelesi olmadan, devrimin zaferinin adı bile edilemez. Gezi Hazeran Halk ayaklanması sırasında devrimci sosyalist işçiler mücadelenin yalnızca öncüsü değil, hareketin yürütücü, vurucu gücü oldular. Devrim, bu dinamik güçlerle ilerliyor.

Proletarya Kendi Kurtuluşunu Hedeflemelidir

İşçi sınıfının kurtuluşu, iktidarın ele geçirilmesinden geçer. Devrimci sınıf, tüm gücünü, enerjisini, savaşıklık yeteneğini ve devrimci pratiğini; kısaca devrim adına ne öğrendiyse, onu iktidarı fethetmek için kullanmalıdır.

Kendi kurtuluşunu hedeflemeyen ve bunun için savaşımayan emekçi sınıf, burjuva muhalefetin iktidarı için kullanılan bir kitle gücü durumuna düşer. Burjuvaziye hizmet eden uzlaşmacı sosyalistlerin yapmak istedikleri tam da budur.

Reformist ve oportünist hareketler,

bunu elbette doğrudan söylemiyorlar. Böyle olsaydı, kendilerini çabuk teşhir eder ve bugünkü durumlarını sürdüremezlerdi. Bunun için, daha incelikli yollara başvuruyor, daha "ikna edici" gerekçelere başvuruyorlar. Onlar, hangi gerekçeleri sıralarlarsa sıralasınlar ve hangi oportünist inceliklere başvururlarsa başvursunlar, biz, bu savunmaların hangi sınıfın çıkarına hizmet ettiğine bakmalıyız. Tüm bu "dürüstçe" sözleri, sınıf ölçüsüne vurmalıyız. Ancak o zaman tüm foyaları ortaya çıkar. Onların yüzündeki maskeyi düşürdüğü ve aslında küçük burjuva demokratlarından başka bir şey olmadıklarını gösterdiği için sınıf ölçütünü kullanmamızdan çok rahatsız olurlar. Ve şunu hep söyledik: Her zaman, her yerde, daima son sözü müz, işçi sınıfının kurtuluşu olacaktır.

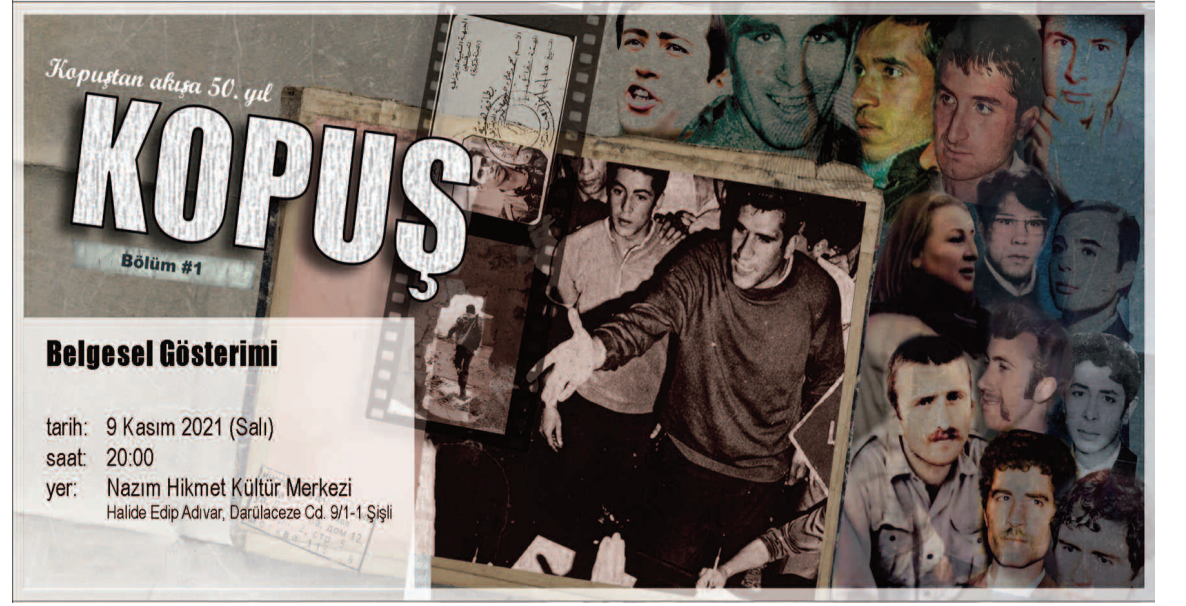
Savaş İlanı Savaşın Kendisi Değildir

"Bütün ülkelerin işçileri birleşsin" çağrısı, kapitalizme karşı bir savaş ilanıdır. Komünist partisinin programı bir savaş ilanından başka bir şey değildir. Kuşkusuz sorunun bu şekilde ifade edilmesi, proletaryanın sınıf mücadelesine bir itiş verir. Devrim programı, sınıf mücadelesini geliştirecek biçimde formüle edilmelidir. Fakat savaş ilanı, savaş çağrılarını, savaş ajitasyonu vb henüz savaşın kendisi değildir. Devrimci savaşı, sadece savaş ilanından ibaret olsaydı, devrim gevezeliği yapan sosyal reformistler, en büyük devrimciler olurdu. Ama devrimin sadece lafının edildiği zamanlar, çok gerilerde kaldı. Savaşan proletarya yıllardır, devrimci programı hayata geçirmek için devrimci iç savaş yürütüyor. Yani bu topraklarda her gün yeniden savaş ilanı yapılacağına, savaşın kendisi veriliyor. Devrimci hareket bir bütün olarak devrimci savaşın içinden geçerek gelişim gösterdi. Devrimci sınıf savaşı güçlenerek, hızlanarak sürüyor. Devrimci sınıf savaşının şiarı: Zafere Kadar Devrim!

Biz, bu savaşı, devrimin zaferine götüreceğine dair, proletaryanın teori-pratik yeteneğine her zaman güven duyduk. 20. yüzyılın tarihi devrimci sınıfın entelektüel bakımdan ne kadar üretken olduğunu ortaya koydu. Yine aynı tarihsel dönem boyunca, proletarya sınıf savaşının, devrimci pratiğin çok zengin örneklerini sergiledi. Ve yarın da yeni örneklerini sergileyecektir. Bütün bu deneyim, proletaryanın bu tarihsel savaşı kazanacağını, halk demokrasisi ve sosyalizm hedefini gerçekleştireceğini gösteriyor.

Zafer, savaşan proletaryanın olacaktır!

Kopuş Belgeseli İlk Gösterimini Yapıyor

İçinden doğup geliştikleri koşullar bir yana "iki kere iki artık dört etmeyecek" diyen bir kuşağın hikayesidir bu. Burjuvazinin bir genelinde silikleştirmeye çalıştığı özgün bir devrimci kopuşun hikayesi... "68 Kuşağı" genellemesiyle alabildiğine romantik ve etkisiz bir "anı" haline dönüştürülmek istenen bu kopuşun kahramanları Deniz, Sinan, Yusuf, Hüseyin, Ömer, Gülay, Kadir ve daha niceisinin hikayesini, öğrenci liderliğinden devrimin liderliğine uzanan yolda onlardan dinliyoruz.

Ölümlerin, idamların ve yenilgilerin arasından hayal kırıklıklarıyla ayrılanları değil, devrim umuduyla sıyrılıp yola devam edenleri tarihe bırakmak için çıktık yola. Her bir yenilginin ardından "şimdi nerede kalmıştık" diyenleri, dünyayı değiştirmekten vazgeçmeyenleri, sınıfa ve devrime inancını yitirmeyenleri anlatmak için çıktık. 68 Kuşağı anılarını değil, 71 devrimci kopuşunu tarihe bırakmak için çıktık.

Bir belgesel dizisi olarak tasarlanan bu çalışmanın, THKO'nun neferleri arasında yer alan ve bu kopuşun tanıklarından biri olan Ergun Adaklı'nın konuk olduğu ilk bölüm "Kopuş" ilk gösterimini İstanbul'da yapıyor.

Yapım: Önsöz TV
Anlatım: Ergun Adaklı
Kamera: Hakan Tosun
Seslendirme: Songül Yücel
Kurgu-Montaj: Sena Şat

Editör

UMUT SEÇİMLERDE DEĞİL

Baş tarafı 1. sayfada

Sanki iki ülkenin emekçi sınıfları, ezilen halkları, yoksulları ilk defa seçimle tanışıyorlarmış gibi... Sanki, sömürden, baskıdan, faşist devlet teröründen bıkmış; tam ve kesin kurtuluş için ileri atılmaya hazır kitleler parlamentonun, burjuva partilerin ne mal olduklarını uzun on yılların deneyimiyle öğrenmemişler gibi... Şimdi çıkmış birileri “*hele bir buçuk yıl daha bekleyin, seçimler geliyor, umudumuzu kaybetmeyin, her şey seçimlere kadar*” diye masal anlatıyor demeyeceğiz; hayal satıyor.

Burjuva parlamentodan emekçi sınıflar, ezilen yoksul halklar yararına, çıkarına bir şey çıkmayacağı, bu burjuva kurumun ancak ezilen, egemenlik altında tutulan kitleleri, burjuva sınıf adına ezmeye yarayacağı gerçeğini bir kenara koyuyoruz. Bu gerçek ve asıl olguyu, burjuva sınıfla uzlaşmak için her şeyi yapmaya hazır uzlaşmacı küçük burjuvalara anlatmayı gereksiz, zaman israfı sayarız.

Ama; artık kimi liberal burjuva yazarların dahi görüşü kabul ettiği şu olguyu da mı anlamıyorlar: Dinci faşist iktidar, seçimle, iktidarı bir başka burjuva iktidara devretmeyecek! Bunun sayısız işareti, belirtisi, kanıtı ortaya çıktığı halde, iki ülkenin emekçi sınıfları arasında sahte umutlar yaymak neden?

Baştan başlayalım ve yaklaşık bir yıl öncesine gidelim. Dinci faşist iktidarın Dışişleri Bakanı, Mevlüt Çavuşoğlu, açık açık ve Meclis kürsüsünden burjuva muhalefete kelimesi kelimesine şunu söylüyordu:

“Ülkede seçim yok. Seçim olsa da iktidarın size verilmeyeceğini biliyorsunuz.”

Evet seçim olsa ve kaybetse de dinci faşist iktidar, iktidarı -sosyal reformist partileri geçtik- burjuva muhalefete bile vermeyeceğini dünyaya ilan ediyor. Fakat bu sözlerde esas olarak şuna dikkat çekmek istiyoruz. Çavuşoğlu kendinden gayet emin, burjuva muhalefete diyor ki, bunu “biliyorsunuz”. Gerçekten de dinci faşist iktidarın seçim

kaybetti diye hükümeti anahtar teslim vermeyeceğini adları gibi biliyorlar. Neden bilmezlikten geldikleri konusuna döneceğiz.

Devam edelim. RTE, dinci faşist iktidarın başı, Rize’de kıdemli faşist Akşener’e saldırı olduğunda, burjuva nezaket kuralları icabı da olsa -burjuvaların yeri, zamanı geldiğinde ne kadar kaba, küstah, gaddar olacaklarını aklımızdan çıkarmadan “nezaket” sözünü kullandık- “geçmiş olsun” diyeceğine saldırıya destek verdiğini açıkça ifade edecek şekilde “*bunlar daha iyi günleriniz; daha neler olacak neler*” demişti. Kısaca, burjuva muhalefet üzerinde bile terör estireceğini sözünü sakıncadan, dünyaya ilan etmişti.

Saymakla bitmez tehdit ve uyarılar birbiri ardı sıra geliyor. RTE’nin sonuncu ama son olmayan tehdidine gelelim. RTE, burjuva muhalefeti iktidara talip olmaması konusunda şöyle uyarıyor:

“*Tabii, belediye, hırsızlık, yolsuzluk, ahlak-sızlık, taciz, tecavüz iddialarıyla çalkalanan bir partinin çalışanlara verdiğimiz bu ücret artışlarını görmelerini, anlamalarını, takdir etmelerini beklemiyoruz. Ama hiç değilse bu rezilliklerin yaşandığı yerleri örnek göstererek ülkenin yönetimine talip olduklarını söylemekten vazgeçmelerinin kendileri için daha iyi olacağını da hatırlatmak istiyoruz.*”

RTE, seçimlerde çoğunluğu kaybetse de iktidarı burjuva muhalefete vermeyeceklerini başka hangi tehdit diliyle anlatsın? Ve hala uzlaşmacılar kalkıp iki ülkenin emekçi sınıflarına, sanki seçimlerle emekçi sınıfların iktidarını kurmak, seçimlerle iktidara gelmek mümkünmüş gibi, “*Türkiye umudunu kaybetmesin... önümüzde kaldı bir buçuk yıl, Türkiye’nin seçimi*” diyebiliyorlar.

Burjuvaziye güven ve umutla dolu bu adamlar iktidarı seçimle değişeceğinden o kadar eminler ki, burjuva yazarların şu kuşkuyla yaklaşımını dahi göstermiyorlar:

“*Gezi Parkı eylemlerinde ‘Yüzde 50’yi evle-rinde zor zapt ediyorum’ diyen Erdoğan, iktidarı yi-*

tirmemek için Kılıçdaroğlu’nun endişelerini haklı çıkarıp, artık yüzde 30’lara gerileyen ‘evdekileri’ sokağa salar mı? Bu sorunun cevabı seçim yaklaş-tıkça netleşecek.”

Kılıçdaroğlu’yla, şu CHP’nin başındaki adamla devam edelim. Bu adam RTE hakkında konuşurken, “*Siyasi cinayet kaygım var. Başınıza neler gelecek’ dedi. Açıkça tehdit ediyor*” diyor. Öyle zaten, işin gizlisi saklısı yok. Haliyle Kılıçdaroğlu’nun da saklayacak gizleyecek bir şeyi yok. Fakat, Kılıçdaroğlu, ağzındaki baklayı sonra çıkarıyor:

“*Gerilimden kaçınmak lazım. Karşı taraf gerilimi tirmandıracağız. Çok daha sert bir ortamda siyaset yapmayı nasıl sağlayabiliriz, onun arayışına girecektir ama ben şundan eminim eğer iş belli grupların ellerine silah alıp, belli kişileri öldürme yoluna gitmezse, bir gerilim olmaz. Bütün tahriklere rağmen bir gerilim olmaz. Umarım öyle bir tablo da Türkiye’de yaşanmaz.*”

Bu cahil adam emekçi sınıflara, yoksul kitlelere, dinci faşist iktidardan ve temsil ettiği her şeyden kurtulmak isteyen kitlelere şöyle bir numara çekiyor: önce RTE ve iktidarının ne kadar gözünü kararttığını, siyasi cinayetleri dahi göze aldığını söylüyor, arkasından “*aman evde durun, sokağa çıkmayın, elinize silah filan da almayın*” diyor. Oysa faşizmi durdurmanın, faşist katliamların önüne geçmenin yolu, faşizmle anladığı dilden konuşmaktır. Herkes bilir ki, faşistler Maraş, Sivas, Çorum katliamlarında onlarca, yüzlerce insanı katledebildilerse katledilenler silahlı oldukları ve faşistlere silahla karşı koydukları için değil; bunu yapamadıkları için, silahsız ve savunmasız oldukları içindi. Dinci faşist iktidarı gerçekten yıkmak isteyen biri, bu iktidarın siyasi cinayetlere, belli kişileri öldürmeye; kısacası terör estirmeye hazırlandığını düşünüyorsa, ki öyledir, yapması gereken şey, kitleleri sokağa, faşizme her yolla karşı koymaya çağırmasıdır.

Ama, 2018 Cumhurbaşkanlığı seçimlerinden de biliyoruz ki, RTE ve dinci faşist iktidar çetele-

rini sokağa saldırdığında CHP ve onun başı, diğer burjuva muhalefet partileriyle birlikte, kitleleri karşı koymaya değil, evde oturmaya; “kardeş kanı dökmemek” adına RTE ve dinci faşist iktidarın oldu bit-tisine boyun eğmeye çağıracaklardır. Ancak bunu şimdi değil, son anda, şayet seçimler yapılırsa, seçim sonuçları daha açıklanırken, dinci faşist to-suncuklar sokağa indiklerinde yapacaklar ve “atı çalanın Üsküdarı geçmesi” için gereken zamanı yaratmaya çalışacaklar. Böylece ayaklanmaya hazır, kin ve öfke dolu kitleler ne yapacaklarını bilmez du-rumda, çaresiz evlerine çekilecekler.

2018 Cumhurbaşkanlığı seçimlerinde Kılıçdaroğlu ve avanesinin kitlelere çektiği numara buydu. Şimdi aynı numarayı, son anda çekmeye çalışıyor-lar. Çavuşoğlu’nun “biliyorsunuz” dediği şeyi şimdi bilmezlikten gelmeleri ve gerçekten dinci faşist ik-tidarı yıkacaklarmış gibi bir görüntü çizmelerinin nedeni budur.

Şimdi, önümüzdeki seçimleri emekçi, yoksul kitlelere bir umut gibi göstermeye çalışan uzlaşmacı küçük burjuvalara, sosyal reformistlere, onların ayak izinden yürüyen oportünistlere sormak lazım: Şayet seçim olursa dinci faşist iktidar silahlı tosun-cukları sokağa salarsa kitlelere ayaklanma çağrısı; faşistlere, faşizme silahla karşı koyma çağrısı yapacak mısınız? Yapmayacağımızı biliyoruz da, mesela dedik!

Umut nerede? Umut, yeni Haziranlarda.. Hem de çok daha güçlü, çok daha donanmış, iktidarı ele geçirmeyi hedef olarak önüne koymuş Haziran-larda. Sadece Haziran tipi ayaklanmaların kitlelerin olağanüstü devrimci enerjisini açığa çıkardığını; sa-dece bu ayaklanmaların kitlelerde gerçek bir umut yarattığını gördük, yaşadık.

Kitleleri sahte umutlarla aldatmaya çalışmak-tan vazgeçin!

Mücadelelerini Sahiplenmek Acil Görev Ve Sorumluluğumuzdur

Faşizm dışarıda işçilere, emekçilere, Kürt halkına, devrimcilere saldırıları artırırken, zindanlarda da devrimci tut-saklara yönelik baskı ve saldırıları da artırıyor. Zindanlardan her gün çeşitli haklara dönük saldırıların haberleri geliyor. Şanlıurfa T Tipi Cezaevi’nde genelge gerçeğe gösterilerek tutsakların koşullarının değişeceği söyleniyor, genelgeyi görmek isteyen tutsaklar işkenceye maruz kalıyor, koridor-larda sürükleniyor, kolları, kafaları kırılıyor ve tedavi edil-miyor.

Yine Silivri Kampüs Cezaevi’nde bulunan 3, 5 ve 7 Nu-maralı L Tipi Cezaevlerinde tutsaklara koşullarının değişti-rileceği söylenmiş, ancak tutsaklar farklı cezaevlerine sürgün edilmiş, götürüldükleri yerlerde siyasi tutsakların olmadığı ayrı ve bir birinden uzak yerlere koyulmuşlardır. Sürgünler esnasında tutsakların yaşadıklarını anlatmaya gerek duymu-yoruz, çünkü ortaya çıkan tablo tahmin edilebilir.

Pandeminin başlangıcıyla birlikte devlet devrimci tut-saklara yönelik saldırıları artırmış, pandemiyi devrimci tut-saklara baskı kurmanın, onları bir bütün olarak tecridin içine sürüklemenin aracı olarak kullanmaya başlamıştır. Pandemi denilen, ama pandemiyle alakası olmayan bir sürü yasak-lama getirilmiştir. Her hafta yapılması gereken kapalı gö-rüşler iki haftada bir yapılmaya başlanmış, onlar da cezaevi idaresinin keyfiyetine bırakılmıştır. Tutsaklara kitap yollan-ması engellenmiş ve pandemi buna bahane olarak gösteril-miştir.

Devrimci tutsaklar, toplumun öncüleridir. Devlet devrimci tutsaklar üzerinde bu tür baskılar kurmaya çalışarak, toplumla devrimci tutsaklar arasındaki bağı koparmak iste-mektedir. Üstelik bu ilk değildir, son da olmayacaktır. Devlet bu bağı koparmayı yıllardır her bulunduğu fırsatta denemiştir, ancak hiçbirinde başarılı olamamıştır. Tutsaklar her defasında canları pahasına savaşarak bu baskıların ve sal-dırıların üstesinden gelmiş, toplumla bağlarını her defasında daha da güçlendirmişlerdir.

Devrimci tutsaklar bizlerin onurudur. Onurumuza saldırmaya çalışanlara 12 Eylül Askeri Faşist Darbesi sonra-sında tutsakların gösterdiği iradeyi, 19 Aralık’ta zindanlardaki savaşla birlikte bütün sokakları yangın yerle-rine çeviren tutsak ailelerini hatırlatmak isteriz. Onurumuza yapılmak istenen her türlü saldırıya karşı zindanlarla birlikte her zaman mücadele ettik. Yoldaşlarımızın zindanlarda yü-rüttüğü mücadeleyi her zaman dışarıya taşıdık. Onların mü-cadelesi bizim de mücadelemizdir. Onları dört duvarın arkasına koyarak bizlerle bağlarını kopardıklarını sananlar her zaman yanılmıştır.

Bugün zindanlarda artan bu saldırılara karşılık yükselen bir mücadele de vardır. Bugün bizim görevimiz sadece yük-selen bu saldırılara değil, orada büyüyen mücadeleyi de göstermek, sahiplenmektir. Tutsaklar sadece devletin saldırısına uğrayan mağdur bireyler değil, buldukları her alanı mü-cadele alanına çeviren insanlardır. Onların mücadelesini sa-hiplenmek ve büyütme, acil görev ve sorumluluğumuzdur.

Kırık F Tipi Zindanı’nda bulunan devrimci tutsaklar geçtiğimiz aylarda yaşadıkları hak gasplarını ve eylemlerini gazetemize anlattılar.

Bulduğumuz zindanda yaşadığımız sorunların çözümü için Haziran ayında kapı dövme eylemi başlatmıştık. Eylül ayı başlarında bulunduğumuz C Bloktan diğer devrimci tutsakların bulunduğu A Bloğa geçme talebiniz kabul edildi, yayınlar konusunda dergilerin dışarıdan abone yapılarak posta yoluyla alınması sözü verilip abonelikler başlatılmış durumda. Bu gelişmeler sonucu kapı dövme eylemimizi sonlandırdık.

Kapı dövme eyleminin sürdüğü yaklaşık üç aylık sürede, bize baskı uygulamak için çok sayıda soruşturma açılıp ceza kararları almaları boşa çıkartılarak, taleplerimizin bir kısmını kazanmış olduk.

Yeni Müdür Yeni Baskılar

Cezaevi birinci müdürü değişti. Eylül ayında yeni bir müdür göreve başladı. Devrimci tutsak-lara yansıyan saldırıların başlangıcı, havalandır-malardaki kameraların önünün açılması oldu. Normalde kameraların önünü kapattığımızda ta-şınma ya da boşaltma olmadıği sürece kapalı ka-lıyordu. Yeni müdür geldikten sonra her akşam havalandırma kapıları kapandıktan sonra kamera-ların önü açılmaya başlandı. Sabah sayımında ha-valandırmalar açıldıktan sonra bizler kameraların önünü kapatıyoruz. Akşamları kameraların önünü açarak havalandırma izlemiş oluyorlar.

Kameraların önünü kapattığımız için soruş-turma açıldı. Soruşturma ve ceza tehdidi ile bas-kıyı arttırmaya çalışıyorlar. Yıllardır devrimci tutsakların kabul etmediği havalandırma kam-era ile izlenmesini tekrar tekrar uygulama ça-baları sonuçsuz kalmaya mahkum.

Bu süreçte PKK davası tutsaklarından ağır-laştırılmış müebbetle tutulan ve A-36’da kalan Fırat Yağmakan ile İbrahim Tikan zorla C Bloğa götürüldüler. Cezaevi içi sürgünler yapıldı. Devrimci tutsakların bulunduğu A Bloktan uzaklaştı-rıldılar. Bu saldırılar karşısında kapı dövme slogan atma eylemleri devam ediyor. 2 Ekim’de telefon görüşmelerinin Telekom hatlarındaki arıza ne-de-niyle ertelendiği duyuruldu ve aynı gün baskın arama yapıldı. Pandemi kısıtlamaları her şeyi et-kilerken keyfi ve fazladan aramalar sürdürülüyor. Tutsaklara baskı uygulamanın yanında keyfi arama yaptıkları için koronavirüs bulaştırma riski de artıyor. Hastane ve mahkemeden dönenleri tut-tukları tecrit hücrelerinde arama yapıp sonra diğer hücrelerde arama yapmaları koronavirüs yayma çabasıdır.

Zindanlarda Eylem ve Kazanım

Yeni müdür geldikten sonra bulunduğumuz zindan farklı bir cumhuriyetin yasalarına bağlan-mış gibi sürekli yeni baskılarla karşılaşyoruz. 2 Ekim’de Sinan Koçum adına koli ile gönderilmiş olan kapüşonlu ceket kapüşon denileni verilm-di. Yanımızda önceden gönderilmiş olan çok sayıda kapüşonlu kıyafet olduğu halde, yeni gelen kapüşonlu kıyafetlerin yasaklandığı söyleniyor.

Pandemi Yasakları Sürüyor

Pandeminin başladığı ve ilk yasakların, kısı-tılamaların ortaya konulduğu 2020 Mart ayında tüm sosyal faaliyetler yasaklandı.

Spor faaliyetleri, kapalı ve açık spor sahala-rına çıkışlar yasaklandı. Haftada 2 saat olan spor 2021 Eylül ayında sadece birlikte kalanlar (3 kişi) için ayda bir saat olarak uygulanmaya başladı.

Sohbetler yasaklandı ve yasak devam ediyor. Atölyelere ve işyurtlarına çıkanlar için bura-lar yasaklandı ve yasaklar devam ediyor.

Açık görüş yasaklandı ve yasak devam edi-yor.

Kapalı görüş ayda üç kez yapılırken önce ayda bir kez ile sınırlandırıldı. Sonra iki haftada bir yapılmaya başlandı.

Günlük gazeteler bir gün sonra veriliyor. Ga-zete okurken haberler eskimiş ve gündem deği-şmiş oluyor.

Kitap ve Yayın Yasakları Sürüyor

Pandemi başladıktan sonra, Nisan 2020’de Basın İlan Kurumu (BİK) ilanlarının verilmediği gazetelerin cezaevlerine girmesi yasayla yasak-landı. Ortaçağ’ın engizisyonunun ve geçen yüz-yıllın Nazi iktidarının uygulamalarını günümüzde BİK ilanı bahanesiyle zindanlarda uygulamaya çalışıyorlar. BİK ilanı okumak zorunda mıyız? BİK ilanı okumak için kimler gazete alıyor? Ba-sına ekonomik kaynak aktarma ve hukuki forma-liteler dışında bu ilanların anlam ve işlevi yok. BİK ilanı için gazete alan olmuyor. BİK ilanı ba-hanesiyle zindanlara giren bazı gazeteler yasak-lanmış oldu. Bir çok gazeteyi Nisan 2020’den bugüne okuyamıyoruz. Mücadele Birliği, Yeni

Yaşam ve birçok gazete içeri verilmiyor.

Kitap yasakları her geçen gün farklı biçimler alıyor. Değişmeyen, kitaplar önündeki engellerin devam ettiğidir.

PTT dışında bir kargo şirketinin getirdiği kargolar kabul edilmiyor. Sağlık sorunları, pan-demi, iş saatler vb. nedenlerle PTT’ye gideme-yenler kitap ya da giysi gönderemiyor.

“Hediye” saçmalığı denilebilecek bir uygu-lama başlatıldı. TC tarihi boyunca zindanlarda tut-saklara dışarıdan posta ya da ziyaretçi yoluyla getirilen kitap, yayın, eşyalar için geçen yıl “he-diyedir” dediler. Hediyeler sadece iki ayda bir ve-rilir, sadece kitap ve giysiler “hediye” kabul edilir dediler. Bunun için yasa çıkardılar. Pandemi dö-neminde bu “hediye” saçmalığı da uygulamaya çalıştılar. Hediye olarak kitap, giysi sınırlaması ile posta, avukat ya da ziyaretçi tarafından alacağı-mız dergiler yasaklanmış oldu.

Bu uygulamaları anlatmak ve saymak bile insanı bıktırıyor. Ancak bizler bu saldırıları kabul etmiyoruz, boyun eğmiyoruz. Bu saldırıları boşa çıkarmak için mücadele ediyoruz. Saldırıları karşı yürütülen mücadeleler bu saldırıları boşa çıkar-maya başlayınca başka saldırıları uygulamaya so-kuyorlar.

Zindanlar sınıflar mücadelesinin bir cephesi olarak çelişki ve çatışmanın değişik boyutlarıyla yaşadığı alanlardır. Devrimci tutsaklara karşı sü-rekli yürütülen saldırılar, Kürdistan ve Türkiye devrimci tutsaklarının zindanlarda büyük bedel-ler pahasına oluşturdukları devrimci kararlılık ve birikimle sürüyor.

Yeni Zindanlar Yapılıyor

Zindanlardaki sorunlar dışarıda sürdürülen saldırıların bir parçası, devam eden sınıflar müca-delesinin parçası olarak gerçekleşiyor. İşçi sınıfına halklarımıza yönelik sürdürülen saldırılar yeni zindanların yapılmasıyla da devam ettirilmekte-dir. Bulduğumuz zindanın çevresi kampus ha-line getirilmeye başlanmış, 1 ve 2 No’lu F Tipi Zindanları’nın yanına yenileri yapılmış durumda. Öğrencilere yurt yapmayanlar, öğrencilere zindan yapmaya devam ediyorlar. Kırıklar 1 ve 2 No’lu zindanları yanında açık cezaevi açıldı. Sırada S tipi cezaevinin açılışı var. İnşaatı tamamlanmış ve açılışı yaklaşıyor. Faşizmin halklarımıza en büyük vaadi zindanlardır ve hiç eksiksiz hatta fazlasıyla yerine getirilmektedir.

Gençliğe bol bol yeni zindanlar yapıyor. Geleceğin karanlık mı aydınlık mı olacağına ken-dilerinin karar vereceğini sanıyorlar. Gelecek zin-dan olmayacak, özgürlük ve aydınlığın olduğu bir yaşam olacak.

BİR SARSINTI TÜM KALEYİ YIKMAYA YETECEK

Cihan Ateş

Her yerden pis kokular yayılıyor. Yayılan bu koku çürümenin, yozlaşmanın kokusudur. Çürüyen ve yozlaşan kapitalist düzendir. İnsanın insan tarafından sömürülmesine dayanan bu düzen, sömürüyü derinleştirip arttırdıkça çürür. Çürüme, düzen ile birlikte toplumun her yanına sirayet eder, her yanına pis kokular yayar. Üst yapı dediğimiz devlet, hukuk, sanat, din, ahlak, felsefe vs bu düzen ile ilişkide bulunan her şey de bu çürüme ve yozlaşmadan etkilenir. Çürüme toplumsal gelişmeyi, ilerlemeyi durdurur. Düzenin varlığı devam ettiği müddetçe var olan her şey, yok olma içerisinde.

Bu çürüme ve yozlaşmadan kurtulmanın yolu, düzene karşı konumlanmaktan geçer. Onun karşısı bir seçenek yaratılması için mücadele etmedikçe, onun maddi ve toplumsal temelleri yıkılmadığı müddetçe de bir kurtuluş beklemek mümkün değildir. Hukuk, sanat, ahlak, felsefe vb alanlarda daha yetkin, daha gelişmiş ve toplumsal ilişkileri ileri sürülecek yeni kurumlar yaratılmalıdır. Bu ilişkiler ancak düzene karşı konumlanarak ortaya çıkarılabilir.

Çürüyen düzenin içerisinde kalınarak üretilen herşey çürüme ve yozlaşmadan nasibini alır. Buna en somut örnek Covid-19 pandemisi nedeniyle üretilen aşuların para kazanmanın bir aracına dönüştürülmesi. Ve yalnızca parası olan ülkeler bu aşılardan yararlanırken, dünyanın çoğunlukta olan yoksul ülkeleri bu aşılardan faydalanmak şöyle dursun, covid-19 hastalarını ölüme terketmektedirler. Bu ve buna benzer sayısız örnek verilebilir.

Düzenin karşısı olunmadığı müddetçe, bu düzene karşı mücadele edilmediği sürece, insan tarafından üretilen en iyi şey de bu şekilde çürür, yozlaşır. Amaç insan yaşamı, sağlığı, faydası için değil, daha fazla sömürü, daha fazla para kazanmak olur.

Yayılan pis kokular, o kokuya bulaşmışların üzerinden kolay kolay çıkmaz. Çürüyen düzen bir bataklık gibi yeni sinekler üretir, bu sinekler de çürümeyi, yozlaşmayı açıkça gösterirler.

Gezi Ayaklanması günleri, düzenin karşısı olacak bir yaşamın yaratılmasının mümkün olduğunu en iyi şekilde gösterdi. Toplumsal ayaklanma içerisinde paylaşımın, dayanışmanın, kendi yaşam kurallarını belirleyip, özgürce yaşamının kapıları açıldı. Özgürlük düşüncesi bu topraklarda hızla kök saldı. Düzenin karşısı bir konumda ortaklaşa bir yaşam kuruldu.

O günlerde insanca yaşamak isteyenler, özgürlüklerini, kurtuluşlarını sağlamak için sokaklara çıktılar. Kısa sürede de düzenin asla istemediği komün yaşamı örgütlediler. Bu komün yaşam çürüme ve yozlaşmanın karşısında. Toplumun farklı kesimleri kendilerini hiçbir baskıya, şiddete maruz kalmadan özgürce ifade ettiler. Yeni yaşamın, birlikte mücadelenin tohumlarını ektiler. Bu yeni yaşam insan olarak kalmayı temsil ediyordu.

Ancak aynı deney bize şunu gösterdi: Kapitalist düzen, burjuva sınıf egemenliği ve bu egemenliği koruyan devlet ayakta kaldığı sürece, bu düzenin içinde böyle bir yaşamı kurup sürdürmek mümkün değil. Böyle bir yaşamı kurup sürdürmenin temel koşulu, kapitalist düzeni, burjuva sınıf egemenliğini ve bu egemenliğin dayandığı tüm kurumları bir devrimle kırıp parçalamaktır.

Düzeni temsil edenler ise, o günlerde sokağa salınan gerici, sivil militarist güçlerdi. Düzeni koruma ve kollamak için her türlü yola başvurmaya hazır güçler. Sokak ortasında, militarist güçlerle birlikte eylemcilere saldırıp, katleden bu güçlerdi. Elinde palayla, polis gözünü önünde eylemcilere saldıran kişi de hafızalarımızda. İşte bu saldırıyı gerçekleştiren kişinin son olayı da medyaya yansıdı, fuhuş çetesinin lideri olduğu ortaya çıktı.

Düzeni temsil edenler bunlar ve benzeri güçlerdir. Bu güçlerin hepsinde ister iktidarda olsun, ister muhalefette tüm burjuva partilerde, örgütlerde, bireylerde aynı çürüme, yozlaşma geçerlidir. Tarikatlarda ve tarikat yurtlarında yaşanan tecavüz olayları, uyuşturucu ticaretini organize eden bakanlar.

Kapitalist düzen çürüme ve yozlaşma demektir. Bu düzene sıkı sıkıya bağlı olanlar farklı maskelere bürünürler, toplumu aldatmak için farklı yollarla ortaya koyarlar. Bunu dindarlık, milliyetçilik, Atatürkçülük vb kıyflar altında yaparlar. Fakat hepsinin ortak noktası aynıdır. Bu sömürü düzeninin sağlam bir şekilde sürmesi. Onlar bu düzenin en ateşli savunucularıdır.

Mevcut düzenin bekası için yapmayacakları şey yoktur. Gerektiğinde düşman olurlar, gerektiğinde kol kola girerler. Toplum, yüzlerine taktıkları maskelerle aldatırlar, kandırırlar. Birbirlerine hakaretler yağdırırlar da, tehditler savursalar da son kertede düzenin işleyişine zarar vermezler. Çürüyen düzen onların varlık sebebidir. O yok olursa, onlar da yok olacaktır. Dünen dindarlarının bugünün uyuşturucu taciri, rantiyer kralı olması bundandır.

Kapitalist düzene son verilmedikçe, insanın insan tarafından sömürülmediği, özgür, eşit insani bir toplum düzeni kurulmadıkça yani bu düzen var olduğu müddetçe çürüme, yozlaşma artarak devam edecektir.

Bunun için işçi ve emekçiler sadece ekonomik kurtuluşları için değil, kültürel, sanatsal, felsefi etik ve ahlaksal kurtuluşları için de sosyalizmin zaferi için ileri atılmalıdır. Sosyalist bir düzen için mücadele çürümeye ve yozlaşmaya karşı da mücadeledir.

Dolayısıyla işçi ve emekçiler sosyalizmin zaferi için, Gezi Ayaklanmasını aşacak daha ileri ayaklanmalara hazırlanmalıdır. O gün bu düzen ortadan kaldırılamadı, bugün bunun için tüm koşullar uygundur.

Çürümüş düzen için son yaklaşmıştır. Yönetememe krizi üst boyutlardadır. Binbir türlü yalanla, topluma savurduğu tehditlerle, gerici, yozlaşmış, çürümüş kitle tabanına cesaret vermeye çalışan düzen, bu şekilde ayakta kalabileceğini düşünüyor. Bu çaresiz çırpınışlarının ardında yatan yok oluşunun belirtirlerini görmesidir. Bu çabasının tek nedeni budur. Dönüp dolaşıp Gezi Ayaklanmasını diline dolayan, ayaklanmacıları aşaglayan, her eylemden yeni bir Gezi'nin doğacağını düşünen bu düzen kitlelerin görkeminden, cesaretinden, öfkesinden korkuyor.

Korktukça daha fazla baskı, daha fazla gözdağı vermeye, sindirmeye çalışıyor. Baskı, şiddet boyutlarını arttırıyor. O saldırdıkça korku duvarlarını yıkanlar daha fazla sokaklara çıkıyorlar. Sokaklar düzenin korkusu, kabusudur.

Şimdi milyonlar bu düzenin kale surlarını yerel düzeydeki eylemlerle vuruyorlar, parçalıyorlar, dağıtıyorlar. Her eylem surlara daha fazla hasar veriyor. Surlar çatlaklarla dolmuş. Bir sarsıntı tüm kaleyi yıkmaya yetecektir. O gün, bu düzen tarihin tozlu raflarındaki yerini alacaktır.

Uğur Tekstil İşçileri Kazandı

Urfa 2. OSB'de bulunan Uğur Tekstil Fabrikası'nda, örgütlenen DİSK'e bağlı Tekstil İşçileri Sendikası, 9 Eylül'de sendikal yetkiyi almış olsa da, Uğur Tekstil patronu sendikayı tanımayarak Kod 18 (İşin bitmesi) ile 300 işçiyi işten çıkardı.

Uğur Tekstil işçileri işten atma saldırısına karşı Organize Sanayi Bölgesi'ndeki fabrika önünde eyleme başladı. İşçiler 5 Ekim günü Urfa kent merkezinde bulunan Urfa Rabia Meydanı'nda "Sendikal Örgütlenme Suç Değildir" diyerek eylem yaptılar.

"Sendika Haktır Engellenemez" pankartının açıldığı eylemde işçiler söz alarak yaşadıkları süreci anlattı. İşten çıkarılan işçilerden Zehra Çeçan, "Biz haksızlığa boyun eğmediğimiz, dik durduğumuz için bizi bugün kapı önüne attılar. Bize yapılan büyük bir haksızlıktır" dedi. Çeçan, tek amacının sendikali olarak işe geri dönmek olduğunu söyledi.

İşçilerden Murat Çalışkan ise sendikali oldukları için hakaretlere uğradıklarını aktardı ve birlikte mücadele çağrısı yaptı.

DİSK Tekstil İşçileri Sendikası Bölge Temsilcisi Mehmet Türkmen, "İşçiler sendikalı oldukları için tek tek odalara çağrılarak, ailelerine kadar aranarak tehdit edildiler. Bazı kadın işçilere taciz ve yönelimler oldu. Çalışan işçiler bu kölelik koşullarına isyan edip insanca koşullarda çalışmak isteyince fabrika kapatılarak 300 işçi kapı önüne bırakılmıştır" dedi.

Yetkiyi aldıkları günden beri defalarca patrona çağrı yaptıklarını söyleyen Türkmen, "Bugün bu işçilerle birlikte yetkililere sorumluluklarını hatırlatmak için buradayız. Dün fabrikanın bir sokak aşığına önümüzü kesip 'Uğur tekstil önüne gidemezsiniz' dediler. Uğur tekstilin önu ulusal güvenliği tehdit eden bir yer mi? Yetkililerin görevleri Uğur Tekstilin patronunu mu korumak yoksas yasal olan haklarımızı mı korumak?" diye sordu.

İşçinin hakkının aranmasına yönelik engellemelere tepki gösteren Türkmen, "Mülki amir, işçilere 'Siz niye sendikal oluyorsunuz' diyebiliyor. Mülki amirlerin görevleri bu mudur, yoksas işçilerin yasal ve anayasal haklarını güvenceye mi almak. Bu yargı hep yandaş yargı olacak sanıyorlar. Bu düzen değişecek ve işçilere, halka karşı zulüm eden herkes hesap verecek" dedi.

Eylem, "Sendika Hakkımız Söke Söke Alırız", "Gün Gelecek Devran Dönecek, AKP Halka Hesap Verecek", "Yaşamın Onurlu Mücadelemiz" sloganlarıyla son buldu.

İşçilerin eyleminin 3'üncü gününde Uğur Tekstil yönetimi işçiler ile görüşmeyi kabul etti. Sendika ile Uğur Tekstil yönetimi arasında görüşmelerde, yapılan iki toplantı olumlu geçti ve işçilerin tüm talepleri kabul edildi.

13 Ekim günü sözlü olarak yapılan açıklamada varılan anlaşmaya göre:

-İşten çıkarılan tüm işçileri Ekim ayı sonunda yeniden işbaşı yapacak.

-DİSK Tekstil Sendikası'nın almış olduğu yetkiye yapılan itiraz geri çekilerek toplu sözleşme süreci başlatılacak.

-Fabrikanın yönetim kadrosu da yenilenecek.

"Hep Beraber Sesimizi Çıkarırsak..."

İstanbul'dan genç bir işçi arkadaşımız ile yaptığımız röportajı sizlerle paylaşıyoruz

Merhaba, kendini tanıt mısın?

Merhaba, 17 yaşında İstanbul'da yaşayan, kumaş kesimhanesinde çalışan, aynı zamanda açık liseden eğitimini sürdürmeye çalışan genç bir işçiyim.

Çalışma koşulların nasıl?

Çalıştığım yerde yazın çok sıcak, kışın çok soğuk oluyor, bu nedenle rahat bir çalışma ortamı olmuyor. Gerekli iş güvenliği sağlanmıyor, her an bir parmağımı kaybedebilirim veya taşıdığım ağır çuvalar sebebiyle sakatlanabilirim.

Ne kadar maaş alıyorsun?

Aylık 3000TL maaş alıyorum. Bunun bir kısmını aileme veriyorum.

Günde kaç saat çalışıyorsun?

Günde 10-11 bazen 12 saat çalışıyorum. Bu kadar çalışmak, fiziksel ve ruhsal olarak beni çok yoruyor. Kendime ayıracak pek vakit kalmıyor, kalan o kısacık zamanda da işin yorgunluğunu üstümden atmaya çalışıyorum.

Çiftçilerin Eyleminde Provokasyon Ve Cinayet

Hintli çiftçiler, dört protestocunun öldürülmesinin ardından ajitasyonlarını yoğunlaştırmaya karar verdiler

3 Eylül Pazar günü, Kuzey Hindistan'ın Uttar Pradesh Eyaleti'ndeki Lakhimpur Kheri bölgesinde, Birlik'in Evden Sorumlu Devlet Bakanı Ajay Kumar Mishra'ya bağlı bir araba, protestocu çiftçilere çarptı ve dört kişiyi öldürdü. Olayın ardından çiftçiler, Eyalet ve Merkez'deki Bharatiya Janata Partisi hükümetlerine karşı ajitasyonlarını yoğunlaştırma sözü verdiler. Lakhimpur Kheri olayını, barışçıl tarım karşıtı yasa ajitasyonunu raydan çıkarma girişimi olarak nitelendirdiler. Hindistan genelinde çiftçiler, Narendra Modi hükümeti tarafından getirilen tartışmalı üç çiftlik yasanını aylardır protesto ediyor.

Olay bölgesinde çatışmalara yol açarken, dört kişinin ölümüne yol açtı. Bakan, oğlu Ashish Mishra'nın olaya karıştığını inkar etse de, sosyal medyada dolaşan videolar onu çiftçilere çarpan araçta gösteriyor.

Çeşitli raporlarda alıntılanan görgü tanıkları, Ashish Mishra'nın çiftçilere arkadaş çarpan araçlardan birini kullandığını da söyledi. Öfkeli sağ kalanlar arabaların etrafını sardı ve yaktı. Açılan ateş sonucu yerel bir gazeteci de hayatını kaybetti.

Çiftçilerin öldürülmesinin ardından, son on aydır merkez çiftlik yasalarına karşı ülke çapında protestolara öncülük eden bir semsiye grup olan Samyukt Kisan Morcha (SKM), bakanın derhal görevden alınması ve olayla ilgili mahkeme nezarinde soruşturma açılması çağrısında bulundu. Aynı bir açıklamada SKM, Uttar Pradesh Eyalet hükümetini, muhalefet liderlerinin Lakhimpur katliamının kurbanlarının ailelerine ulaşmaya

çalışmasını önlemeye yönelik "demokratik olmayan yöntemlerini" durdurması konusunda da uyardı. Bazı muhalefet liderlerinin bölgeye ulaşması engellendi.

Çiftçi grupları ve muhalif siyasi partilerin protestoları arasında, Eyalet hükümeti her kurbanın aileleri için 4.500.000 Rs (yaklaşık 62.000 USD) tazminat vereceğini açıkladı. Polis, Ashish Mishra da dahil olmak üzere 13 kişiye karşı dava açtı. Ancak şu ana kadar herhangi bir tutuklama yapılmadı

Polise göre Pazar günü olay, Tikonia-Banbirpur yolunda, tarım yasalarına karşı çıkan çiftçilerin, başbakan yardımcısının bölgeyi ziyaretini engellemek için yolu kapatması üzerine meydana geldi. Çiftçiler, Ajay Mishra'nın birkaç gün önce yaptığı kıskırtıcı bir konuşmaya da karşı çıkıyorlardı.

Olay günü, başka bir BJP lideri ve Haryana Eyaleti başbakanı Manohar Lal Khatter de benzer bir konuşma yaptı ve BJP aktivistlerini kıskırtıcı çiftçilere karşı şiddete başvurmaya teşvik etti.

BJP, son on aydır çiftçilerin taleplerini dinlemeyi reddetti ve üç çiftlik yasanının onların refahı için olduğunu savundu. Birkaç BJP lideri ve hükümet yanlısı yorumcu, kış-

kırtıcı çiftçileri "küçük bir azınlık", "teröristler" ve hatta "profesyonel kıskırtıcılar" olarak adlandırarak protestoların etkisini silmeye çalıştı. Haryana ve Uttar Pradesh'teki merkez ve BJP liderliğindeki Eyalet hükümetleri, çiftçilerin ajitasyonuna karşı baskıcı ve kıskırtıcı yöntemler kullandı.

SKM Pazartesi günü Hindistan cumhurbaşkanına Manohar Lal Khatter'ın başbakanlık görevinden derhal görevden alınmasını talep eden bir mektup yazdı.

Hindistan'daki muhalefet partilerinin çoğu saldırıyı knadı ve tüm suçluların derhal tutuklanmasını istedi. Ayrıca merkez hükümetin üç çiftlik yasanını da geri çekmesini talep ettiler. Sol partiler Pazartesi günü ülke genelinde çok sayıda protesto mitingi düzenledi. Hindistan Komünist Partisi (Mark-sist), Ajay Mishra'nın derhal görevinden alınmasını talep etti.

Solcu çiftçiler grubu ve SKM'nin bir üyesi olan All India Kisan Sabha (AIKS), Ajay Mishra'nın oğlunun tutuklanması ve öldürülen çiftçilerin ailesine yeterli tazminat talebiyle ülkenin dört bir yanında protesto yürüyüşleri düzenledi.

SKM'nin bir diğer bileşeni olan Bharatiya Kisan Sendikası (BKU), hükümetin, Hindistan'da on binlerce çiftçinin çiftçi yasalarının yürürlükten kaldırılmasını talep ettiği 10 aylık ajitasyona itibarsızlaştırmaya çalıştığını belirtti.

Çiftçiler, yasaların şirketlerin "tarımsal ürünlerin üretimi, pazarlaması, depolanması ve hatta fiyatlandırmasına" girmesinin önünü açacağından korkuyor.

Çeviri Kolektifi
Peoples Dispac'ten çevrilmiştir

Altıncı Yılında Ankara Katliamı Anıldı

İŞİD'in 10 Ekim 2015'te Ankara Garı'nda "Barış ve Demokrasi Mitingi"ne yönelik gerçekleştirdiği bombalı saldırı, 6. yıldönümünde pek çok yerde anıldı. Katledilenlerin mezarları başında anmalar yapıldı.

Ankara:

Ulaştırma Bakanlığı yönünden Gar önüne ulaşmaya çalışanlara biber gazı ve plastik mermi ile saldırıan saldırıan polis, 18 kişiyi işkence ile gözaltına aldı.

Sınırlı sayıda bir heyetin alana alındığı anma, "pandemi" gerekçesi ile valilik tarafından yasaklanmıştı. Gar önünde toplanan kitle, "10 Ekim Katliamını Unutturmayacağız" pankartı ve yaşamını yitirenlerin fotoğrafları açarak siyah balonlar uçurdu.

Kitleselel anmanın yapılamadığı Ankara'da Büyükşehir Belediyesi önünde, Sakarya Caddesi'nde ve Yüksel Caddesi'nde anma eylemleri düzenlendi.

İstanbul:

Emek Barış Ve Demokrasi Güçleri'nin çağrısıyla Kadıköy'de Beşiktaş İskele Meydanı'nda yapılan anmada iktidar emekçi sınıfların birleşik mücadelesini geriletmek amacıyla katliamlara başvurduğu belirtilerek, Türkiye halklarının barış içinde bir arada yaşama hakkı için mücadelemize devam edeceğiz. "Kaybettiklerimizi unutmayacağız, unutturmayacağız" denildi.

Gençlik örgütleri katliamda yaşamını yitiren emekçilerin fotoğraflarının bulunduğu "10 Ekim'i Unutma Unutturma! Katillerden Hesabı Gençlik Soracak!" yazılı pankart açarak Beşiktaş İskele Meydanı'nda yapılacak anmaya Eminönü İskelesi önünden "10 Ekim'i Unutma Unutturma", "Katillerden Hesabı Gençlik Soracak" sloganlarıyla yürüyüş yaparak geldi.

Emek Barış Ve Demokrasi Güçleri adına basın açıklamasını KESK İstanbul Şubeler Platformu Dönem Sözcüsü Özer Tuncer okudu.

Katliamın sorumlularının yargılanması için hukuki mücadeleyi sürdüreceklerini vurgulayan Tuncer "Eşitlik, özgürlük, demokrasi ve barış mücadelesi, yitirdiğimiz arkadaşlarımızın en büyük emanetidir. Katliamın 6.yılında, İstanbul Emek Barış Demokrasi Güçleri olarak kaybettığımız arkadaşlarımızı bir kez daha sevgi saygı ve

özlemle anıyor, bugüne kadar olduğu gibi bundan sonra da bu emanet doğrultusunda kararlı mücadelemizi sürdürmeye devam edeceğimizi tüm kamuoyuna bildiriyoruz. Kaybettiklerimizi unutmayacağız, unutturmayacağız! Sorumlularını unutmayacağız, affetmeyeceğiz!" diyerek sözlerini tamamladı.

Eylem sloganlarla sona erdi.

İzmir:

İzmir Emek ve Demokrasi Güçleri katliamın yıldönümünde Alsancak Gar önünde saat 09:45'te "10 Ekim Anıtı" açılışı gerçekleştirecek katliamda katledilenleri andı.

Saygı duruşunun ardından İzmir Emek ve Demokrasi güçleri adına DİSK Ege Bölge Temsilcisi Memiş Sarı'nın okuduğu güne değinilerek bombalı saldırıyı gerçekleştiren kişilerin İŞİD militanları olarak görüldüğünü ancak azmettirenin iktidar ve devlet güçleri olduğunu vurguladı.

Sarı'nın ardından konuşan 10 Ekim Aileleri 6 yıldır mücadele ettiklerini, mücadeleye devam edeceklerini vurgularken, eylem "10 Ekim'i Unutma Unutturma", "Amed, Suruç, Ankara Hesap Sormaya", "Gar'da Düşene Dövüşene Bin Selam", "Onlara Sözümler Devrim Olacak", "10 Ekim'in Hesabı Sorulacak" sloganlarıyla ve anıtı karanfil bırakılmasıyla sona erdi.

Katillerden Hesabı Gençlik Soracak!

Gençlik örgütleri, 10 Ekim Ankara katliamının 6. yıldönümü nedeniyle Beyazıt Meydanı'nda bir anma gerçekleştirdi.

Saygı duruşu ile başlayan anmada katledilenlerin isimleri sayıldı, "Yaşıyor" diye haykırıldı. Anmada sık sık "Katillerden Hesabı Gençlik Soracak", "Amed, Suruç, Ankara Hesap Sormaya" sloganları atıldı. Devrimci Öğrenci Birliği (DÖB) de "10 Ekim'i Unutma Unutturma", "Faşizmi Döktüğü Kanda Boğacağız" dövizleri ile anmada yerini aldı.

Gençlik örgütleri adına yapılan açıklamada 10 Ekim 2015 günü saat 10.04'de devletin katliamlarına bir yenisi eklediği söylenerek "Ankara'da halklar için barışı savunan yüzlerce insanın arasına, besleyip yetiştirdikleri katil İŞİD çetesini soktular. Barış ve özgürlük için

orada olan, mücadele eden yüz üç yoldaşımızı katlettiler" denildi.

"Kaybedecekler çünkü biz hiçbir katliamı unutmduğumuz gibi 10 Ekim'i de unutmayacağız! Aradan geçen yıllarda, dava süreçlerinde bizlere unutturmak istedikleri gerçeğin peşindeyiz. Katliam için uygun ortamı hazırlayan ve 103 kişiyi İŞİD işbirliğiyle katleden, devlettir. Unutmamakla kalmayacağız elbette, yitirdiklerimizin hesabını sormak için affetmeyeceğiz katilleri. Sokak sokak, meydan meydan büyüyecek öfkemiz, devlet katliamlarında bir kişi daha yitirmemek için; yaşamlarımız için" denilen açıklama her alanda mücadeleyi bünyüme çağrısı ile sonlandı.

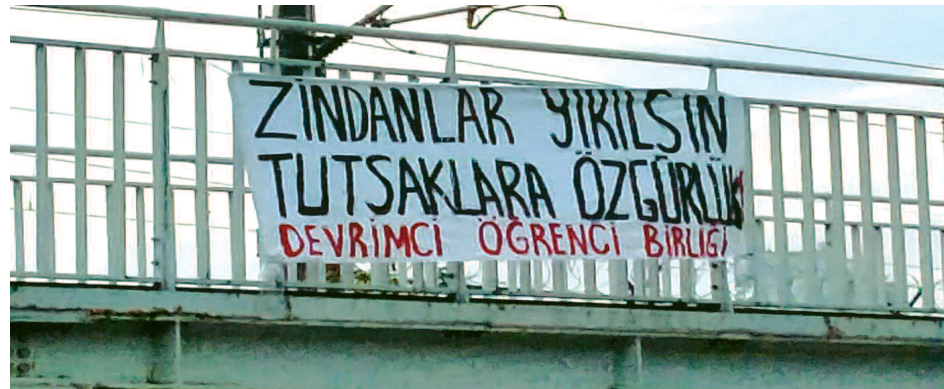
Eylem bitiminde öğrencilere saldıran faşistler bir kadın öğrenciyi taciz etti, bir kişinin de burnu kırıldı.

Ne Zindanları Ne de Bizi Teslim Alamayacaksınız!

Zindanlar, bugüne kadarki tüm sınıflı toplumlar için olduğu gibi kapitalist toplumda da egemen sınıfın en önemli baskı ve şiddet araçlarından biri olma özelliğini koruyor. Tarihteki tüm egemen sınıflar toplumun tüm ilerici ve öncü gördüğü insanları tutsaklaştırarak teslim alabileceğini düşünüyorlar. Bu yolla tarihsel olarak daha ilerici olma potansiyeli taşıyan kitle ve sınıfların da önünü kesmeyi amaçlıyorlar. Bu durum daha kurulduğu ilk günden bu yana gerici bir devlet olan TC için de geçerlidir. Dinci-faşist iktidar da şu anda devrimci duruma karşı savaşında zindanları etkin bir şekilde kullanıyor.

İç savaş ve devrimci durumun şiddetlenmesiyle dışarıdaki baskı şiddet ve devlet terörü artarken, zindanlar da bundan nasibini alıyor. Pandemi, siyasal ve ekonomik krizi derinleştirirken bir yandan da dinci-faşist iktidarın zindanlardaki baskılar ve işkenceler yoluyla toplumu teslim alma çabalarını arttırmasına bahane oluyor.

Tutsakların tüm sosyal faaliyetleri ve açık görüşleri iptal edilmiş durumda, kitap, gazete ve dergilerin ellerine ulaşması ve okumaları türlü türlü bahanelerle engellenmeye çalışılıyor.

12 Eylül askeri faşist cuntası bile, defalarca denemesine rağmen tutsakların şartlı bırakılma haklarını gasp edememişti. Ama dinci faşist iktidar sürekli farklı bahanelerle devrimci tutsakların infazlarını yakma peşinde.

Ama devrimcileri infaz yakmayla, işkenceyle, baskılarla teslim alamayacaklar.

Zindanlar, devrimci tutsakların toplumdaki yalıtılmasına sebebiyet verdiğinden dolayı zindanlardaki baskı, şiddet ve devlet terörünün topluma ve geniş kitlelere ulaşması çok daha zor oluyor. Bundan dolayı burjuvazinin iç savaşta en sert koşullarda yürüttüğü zindanlardaki koşulların teşhiri biz dışarıdaki

devrimcilerin görevidir.

Zindanlardaki baskılara, işkencelere, devlet terörüne izin vermeyeceğiz, geleceğin toplumu kuracak gençler olarak insanlık dışı muamelelerle zapt edilmeye çalışılan devrimci tutsakları sahipleniyor, onların dışarıdaki eylemi ve söylemi olacağımız sözünü veriyoruz. Çünkü biliyoruz ki zindanlar özgürleşmeden ne öğrenci gençlik, ne işçi-İŞİD gençlik, ne de ezilen uluslar özgürleşemez. Bu nedenle zindanları özgürleştirmek bugün biz devrimci öğrencilerin önündeki en önemli görevlerden biri olarak duruyor.

Zindanlar Yıkılsın Tutsaklara Özgürlük! Devrimci Öğrenci Birliği (DÖB)

DÜŞMAN BOTLA DEĞİL, LİMUZİNLE GELİR!

Tanya

Boğazlarında bir çökmüş ekmeğin ile atlayıp geliyorlar botlarda, kiminin ağızdan gözleri fırlamış, kiminin kemikleri sayılıyor, kiminin gözünde yaşadığı dehşetin, ardında bıraktığı vahşetin korkusu görülüyor. Coğrafyalar değişse de sorunlarımız aynı, hepimiz işçi sınıfının bir parçasıyız, açlık, sefalet, yıkım dışında payımıza bir şey düşmüyor. Savaşlar ile ülkeleri yok edilip göç yollarına düşen sınıflar kardeşlerimizle tek farkımız konuştuğumuz dil dışında ne olabilir ki? Ama bizi ezen, sömüren, göç yollarına düşürenler de nereye gitse değişmiyor. Sermayedarlar, emperyalist devletler ve onların işbirlikçi kapitalist hükümetleri... Biz de aynı sınıflı yoldaşlar olarak diyoruz ki: "Düşman botla değil, limuzinle gelir." Düşman bellidir, hedef ortadadır!

Hemen hemen 4 milyon insan, 4 milyon kendi kaderine tayin edilmiş mülteci...

Çoğunun kaderi köle gibi atölyelerde, tarlalarda işçilik yapmak oluyor. Fakat, aynı şekilde Türkiye'deki işçi ve emekçiler de aynı kaderi paylaşıyor. Korkunç kölelik şartlarında atölyelerde, tarlalarda çalışıyor. Durum böyleyken kiminin ağızda "Bunlar yüzünden işsiz kalıyoruz" safasataları; kiminin dilinde "Sokaklarda şiddet, taciz, eğitimde fırsat eşitsizliği onlar yüzünden" diyerek ortaya saçılan nefret söylemleri... Sorulması gereken soru şu olmalı. "Aynı kaderi paylaşıyor, aynı sefaleti, açlığı yaşıyorken neden mülteci düşmanlığı?"

Bir atölyede güvencesiz, kayıtsız, hiçbir can güvenliği olmadan çalışan Suriyeliler, kâğıt toplayan Afganlar, İstanbul'un herhangi bir semtinde saat satan Afrikalılar. Aynı şekilde, sömürülen aynı kaygıları taşıyıp çalışmaya mecbur olan iki ülkenin emekçileri de aynı durumda, ama zengin olan patronlar, sermaye sınıfı, peki ya nedir bu çelişki... İşte bu çelişkiyi, bu uzlaşmaz çelişkiyi görmek en yakıcı sorunumuzdur.

Bu nedenle bu sorunun nedenlerine bakmamız gerekiyor. Dünya, insanlığın göç hareketlerine hiç de yabancı değil. Tarih boyunca milyonlarca insanın kıtlık, savaşlar, doğal afetler vs. nedenlerle göç ettiği biliyoruz, bu bağlamda göç hareketi her daim güncel bir durumdur. Kapitalizm, ortaya çıktığında da "emek gücü" için kırdan kentlere doğru göçten beslenmiştir. Türkiye kapitalizmi de bu yoldan köylerde yaşayan emekçileri geçim ve üretim araçlarından uzaklaştırarak işçileştirmiştir.

Kapitalizm, ücretli emeğin sömürüsüne dayanır. Ücret miktarı ile artı değer zat bir orana sahiptir. Yani işçiler için ücret ne kadar düşükse, burjuvazinin artı değeri o kadar yüksek olur, 2. Emperyalist Paylaşım Savaşından sonra Almanya'ya giden Türkiyeliler emekçiler de bu nedenle götürülmüştü. Yani artı-değer, sermaye birikimi için Almanya'ya götürülen Türkiyeliler işçiler orada da göçmen konumundaydılar ve acımasızca sömürüldüler.

Hadi bunları geçelim, göçmenler gelmezden önce de işsizlik bacağı yok muydu? Kadınlar katledilmiyor muydu? Yine aç, yoksul yaşamıyor muyduk?

Şunu unutmamalıyız, bizler kıt kanaat geçinirken zenginliklerine zenginlik katan göçmenler değil patronlardır. İşçi her yerde işçidir. İşçiliğin bir dili, bir dini, ırkı yoktur. Ezilen, her yerde ezilir. Yoksul, her yerde yoksuldur. Yani emek sermaye karşıtlığı evrenseldir. Bizi bin bir parçaya bölen, düşmanlaştıran, yabancı düşmanlığı ile birbirine düşüren sermayedir. Derimizi yüzmeye çalışan "Deriniz yetmiyor kemiklerinizi de istiyoruz" diyen sermaye sınıfıdır.

Tekelci kapitalist sistem kitlelerin var olan öfkesine azımsanmayacak derecede mülteci düşmanlığını, şovenizmi, nefret tohumlarını ekiyor. Öfkelerinin hedef yönünü değiştiriyor, toplumu zehirli oklarla vuruyor.

Sermaye sınıfı tam da bu süreçlerde toplumu eskisi gibi yönetmiyorken ve milyonlarca insan eskisi gibi yönetilmek istemiyorken, kitlelerin biriken öfkelerini şovenist histeri ile göçmenlere yöneliyor. Şovenizm işte tam da bahsettiğimiz gibi ırkçılığın, sermaye sınıfının, ezenlerin ideolojisidir, katıksız bir düşmanlıktır. Bütün sorunların kaynağı emperyalist kapitalist sistem ve onun efendileri iken, yaşadığımız sorunların kaynağını göçmenler olarak görmek onları suçlamak, işçi sınıfının mücadelesini geriletme, parçalamak dışında bir şey değildir.

İşte, tam da bu noktada şunu görmeliyiz. İster göçmen, ister işçi fark etmez emek-sermaye çelişkileri var oldukça, yoksulluk, işsizlik devam edecek.

Geçtiğimiz dönemlerde ve son süreçlerde giderek derinleşen bir ekonomik ve siyasal krizin içindeyiz. İşsizlik son bir yıl içerisinde bir milyon kişi arttı. Bundan da anlaşılıyor ki işçilerle burjuvaların çıkarları asla bir değildir ve olamaz, işçilerin ulusal çıkarları yoktur. Ulusal çıkarlar sermaye sınıfının çıkarlarıdır. Bu doğrultuda savaşlar ise sermaye birikimi üzerindeki engelleri kaldırmak için gündeme gelmiştir.

Şovenizm, halkların arasında yapay ayrımlar yaratmaya çalışıyor. Ulusal bütünlük masallarıyla sermaye sınıfının egemenliğini yüceltiyor. Çünkü, şovenizmin olmadığı bir dünyada işçiler için dil, din, ırk gibi insanlar arasındaki biyolojik ya da kültürel farklılıklar önemsizleşir. Böylece işçi sınıfı gerçek çelişkiye emek ile sermaye arasındaki savaşıma odaklanır ve bu nedenle burjuva partileri, sermayenin binbir kurumu emekçi sınıflar arasında yapay çelişkiler yaratmak isterler. Bu bağlamda göçmen ve mültecilere dönük şovenist söylemlere karşı işçi sınıfının mücadele birliğini kurmak büyük bir görev olarak önümüzde durmaktadır.

Aynı fabrikalarda en ağır şartlarda birlikte sömürülüyoruz. Bizi sömüren Afganlar ve Suriyeliler değil, hepimizi basit bir iş gücü olarak gören sermaye sınıfıdır. Onları ülkelerinden göçmeye zorlayan ülkelerini bombalayan kim? İçinde buranın sermayedarlarının da yer aldığı yağmacılar topluluğu değil mi? İşte denklem çok basittir. Basit doğrulardır bunlar, tam da bu yüzden düşmanımızı, savaş açacağımız sınıfı iyi seçmek gerekiyor. Şimdi tekrar soruyorum. Düşman, ülkelerinden yağmacılar topluluklarının zoruyla göçme zorlanan bizim gibi sizin gibi işçi, emekçi göçmen dostlarımız mı? Yoksa sadece ülkemizde de değil dünyanın dört bir yanında köle gibi çalıştırılıp bu kadarı yetmez etinizi, kemiğinizi de istiyoruz diyen zombiler mi?

EMPERVALİSTLER TEPIŞİRKEN

Taylan Işık

İnsan, uzun, yorucu bir yolculuğa karar verirken sakat bir beygire binmemeye dikkat etmeli. Sakat beygirin kişiyi nerede, ne zaman ve nasıl yolda bırakacağı belli olmaz.

Dünya kadar emperyalist-kapitalist sistemin amiral gemisi, motor gücü olan Amerikan emperyalizmi bugün artık topallayan, güçten düşen, gerileyen, hegemonyası çökmekte olan bir sakat beygirden ibarettir.

Diğer emperyalistler, örneğin Fransız, örneğin İngiliz emperyalistleri de bunun farkında ve bu itici motor gücün çöküşünün yaratacağı muazzam boşluğu doldurmak için büyük ve kıyasıya bir yarış içine girmiş bulunuyorlar. İki emperyalist gücün adını anmamız diğerlerinin ortaya çıkacak boşluğa ilgisiz kaldıkları anlamına gelmiyor; hepsini saymaya gerek yok, o kadar.

1956 Süveyş Kanalı krizinin İngiliz emperyalizminin çöküşüne resmîyet kazandırdığına daha önce işaret etmiştik. Kapitalizmin ana yurdu diyebileceğimiz İngiliz emperyalizmi, o zatorinde güneş batmayan imparatorluk, emperyalist-kapitalist sistemin motor gücü olma özelliğini 2. Dünya Emperyalist Paylaşım Savaşı sırasında, Alman emperyalizminin güçlenmesi karşısında yitirmişti. Şüphesiz, bu gibi durumlar için kesin bir tarih vermek mümkün değil. Ama bir zaman aralığı olarak bu dönemi göstermek mümkün. Alman emperyalizmi, Hitler faşizminin saldırganlığı ile İngiliz emperyalizminin dünya hakimiyetine

fiili olarak son vermişti. Bunun resmi ilanı, Süveyş Kanalı krizinden ABD ve Sovyetler Birliği'nin meydan okuması karşısında Fransız ve İngiliz emperyalistlerinin taşı tarağı toplayıp Mısır'dan çekip gitmeleri biçiminde oldu.

Marshall Planı ve Truman Doktrini ile Avrupa kapitalizmini ayağa kaldırma görevini üstlenen ABD emperyalizmi, o gün bu gündür emperyalist-kapitalist sistemin hem motor gücü, hem de sözünden dışarı çıkılmayan hakimi oldu.

Ne var ki, emperyalist-kapitalist sistemin krizi iki binli yıllara doğru ABD emperyalizmini de tahtını sallamaya, güçten düşürmeye, hegemonyasını çöküşe sürüklemeye başlamıştı. Sovyetler Birliği'nin dağılmasıyla zafer kazandıklarını sanan emperyalistler bir kaç yıl geçmeden kapitalizmin kriz geçliği ile bir kez daha karşı karşıya geldiler.

ABD emperyalizmi, hegemonyasının gerilemesini ve çöküşünü engellemek için bir yandan dünya işçi sınıfı ve emekçi halklarına karşı küresel bir iç savaş başlatmak; diğer yandan yavaş yavaş kendi hegemonyasından kurtulmaya çalışan diğer emperyalist devletleri askeri tehditle arkasında hizaya dizmek için 2001 11 Eylül provakasyonunu tezgahladı.

İkiz Kulelerin uçakları çarptırarak yıkılması ve binlerce insanın öldürülmesinin yarattığı dehşet havasıyla dönemin ABD Başkanı, zeka düzeyi her zaman tartışmalı olan oğul Bush o zaman şöyle diyordu: "Ya bizimle birliktesiniz ya da

teröristlerle birliktesiniz" (You Are Either With Us, Or With the Terrorists). Emperyalist devletlerin tümü ABD'nin tehdidine boyun eğerek arkasında hizaya geçtiler. Afganistan işgali, ABD hegemonyasının çöküşünü durdurma umuduyla böyle başladı. Emperyalistler arası rekabet, çelişki ve çatışmalar, kısa bir süre için halının altına süpürüldü.

Ancak, tarihin akışını durdurmak mümkün değildi. Tarih, emperyalist-kapitalist sistemin çöküşüne doğru, üstelik hızlanarak akıyordu. ABD emperyalizminin hegemonyasının çöküşü engelleniyor. Afganistan'dan, askeri olarak, arkasına bakmadan kaçtı gitti. Irak'tan çekiliyor. Yakın zamanda Ortadoğu'dan askeri olarak çekilişine tanık olacağımızdan kimse kuşku duymasın.

Fransa ve İngiltere, her bir emperyalist kendi hesabına ABD'nin çekilmesinden doğacak boşluğu doldurmaya çalışıyor. Fransız Cumhurbaşkanı Macron'u bir orada bir burada; bir Irak'ta, bir Lübnan'da, bir Erbil'de, bir herhangi bir Afrika ülkesinde görmemiz nedeni budur. ABD'den doğacak boşluğu doldurmak için dünyayı turluyor.

Soğukkanlı ve sinsi İngiliz diplomasisi, gürlü patırtı çıkarmadan, ama kesinlikle çok daha geniş alanda Fransa ve diğer emperyalistlerle rekabet ve yarış halinde. İngiliz emperyalizmi, hegemonyası çöküş sürecinde olmakla birlikte hala hatırı sayılır bir güç olan ABD emperyalizmi ile ittifak kurarak bu rekabetten zaferle çıkmaya çalışıyor. İlk büyük adımı, AB'den ayrıldığı "Brexit"

ile attı. Bu adımla birlikte İngiliz emperyalizminin ayak izlerini Libya'dan Azerbaycan'a; Afganistan'dan Ortadoğu'ya kadar her yerde görmek mümkün. Özellikle Türkiye üzerinden, dinci faşist iktidarı öne sürerek Kıbrıs'tan Azerbaycan-Karabağ'a; Libya'dan Suriye'ye kadar çıkar ve politikalarını hayata geçirmeye çalışıyor.

Bu yarış, çekişme ve rekabetin sertleşmemesi, bir çatışmaya yol açmaması beklenebilir mi? Bir yağlı kemik bu rekabet ve çekişmede işleri bir çatışma noktasına getirmeye yetti. Yağlı kemik, yaklaşık altmış milyar dolarlık bir anlaşmaydı. Kimine göre bu anlaşma çok daha fazla rakamlara karşılık geliyordu. Haber ilk önce şöyle düştü ajanslara: "ABD, İngiltere ve Avustralya liderleri, AUKUS adı altında yeni bir güvenlik iş birliği kurulduğunu ve bu kapsamda ABD ile İngiltere'nin Avustralya ile nükleer enerjili denizaltı teknolojilerini paylaşacağını duyurdu."

Aslında buraya kadarki normal. Üç devlet oturma, üstelik ortak bir düşünce, Çin'e karşı nükleer enerjili denizaltı yapımı için anlaşmışlar. Denizaltıları alıp parayı ödeyecek olan Avustralya. Fakat Fransız emperyalistler haberi duyar duymaz küplere bindiler. Avustralya ile kendileri tam da bu konuda 60 milyar dolarlık anlaşmayı çok önce yapmışlardı ve şimdi Avustralya o anlaşmayı yırtıp İngiliz ve ABD emperyalistleriyle anlaşıyordu. Kemik başkalarının önüne atılmıştı.

Fransızlar, Avustralya ve ABD'deki

büyükelçilerini geri çağırdılar. Protesto ettiler, tepin durdular. İngiltere'ye ise tek laf etme gereği duymadılar. Çünkü arkadan hançerlemek İngiliz emperyalizminin meşrebine uygun dediler. Avustralya ve ABD'den ise beklemiyorlarmış. Oysa daha yeni, İsviçre, Fransız savaş uçağı alım anlaşmasını iptal etmiş ve Amerikan F-35'lerinden almaya karar vermişti. Kazık üstüne kazık anlayacağımız! Şu Fransızlar gerçekten bu kadar saflar mı? Sanmıyoruz. Ama bir kez güçten düştükten sonra "kader"lerine razı olmaktan başka ne yapabilirler ki? Şimdilik Yunanistan'ı mideye indirmekle meşguller, ama Almanlar daha kozlarını ortaya koymuş değiller.

Sonuçta ABD, sözlerden ibaret, pek de yağlı olmayan bir kemik attı Fransız hükümetinin önüne. Önüne düşene razı olmaktan başka yapacak bir şey yoktu. Büyükelçisini tekrar Washington'a geri gönderdi. İngiltere'den intikamını, AB olarak İngiltere'ye mal akışını kesmekle almaya çalışıyorlar. İngiliz emperyalizmini RTE'nin diline dahi düşürecek kuyrukların hikayesi bu.

Emperyalist-kapitalist sistem açısından mesele şu: geçmişte hegemonyası çöken bir emperyalistin yerini alacak güçte bir başka emperyalist devlet çıkıyordu. Şimdi emperyalist-kapitalist sistemin tümü çöküş halinde olduğu için ABD'nin yerini alacak güçte bir emperyalist devlet yok.

Hepsi de himmete muhtaç dede, nerede kaldı başkalarını himmet ede!

"Hakkımız İçin Sonuna Kadar Mücadele Edeceğiz"

Son günlerde İstanbul ve ilçelerinde geri dönüşüm malzemelerini toplayarak geçimini sağlayan emekçilere dönük saldırılar artarak devam ediyor. Geri dönüşüm işçilerinin malzeme topladığı çekçek araçlarına polis ve zabıta saldırılarıyla el konulurken, İstanbul Valiliği de emekçileri hedef göstermeye başladı.

Geri dönüşüm işçileri de bu saldırılara karşı tepkilerini dile getirmek için eylemler gerçekleştiriyor.

15 Ekim akşamı İstanbul'da Bahçelievler ve çevresinde geri dönüşüm malzemeleri toplayan işçiler maruz kaldıkları saldırılara ilişkin Yenibosna'daki Kuleli Parkı'nda basın açıklaması gerçekleştirdi.

İstanbul Geri Dönüşüm Katkı Derneği'nin çağrısıyla yapılan açıklama öncesi polis parkın içerisini ablukaya aldı.

Basın açıklamasının ardından oturma eylemi yapacağını söyleyen geri dönüşüm işçilerini polis, gözaltına almakla tehdit etti. Yoğun yağışa rağmen açıklamaya gelen geri dönüşüm işçileri ve destekleyenler parkın içerisinde toplandı.

Nöbet eylemine izin verilmemesi üzerine İstanbul Geri Dönüşüm Katkı Derneği Başkanı Mesut Aygün açıklama yaptı.

Ümraniye, Bakırköy, Bahçelievler ve bir çok semtte depolara baskın yapılarak malzemelerine ve çekçeklerine el konulduğunu anlatan Aygün "Bizi kriminalize ederek kendilerini aklama ve bu saldırıları meşru gösterme derdindediler" dedi. 7 Ağustos'tan itibaren İstanbul Valiliği'nin kararı doğrultusunda depolara baskın yapılmaya başlandığını, dükkanların, depoların baskına uğradığını emekçilerin kullandığı çekçek araçlarına el konulduğunu söyleyen Aygün, sözlerine şöyle devam etti:

"Devamında aradan geçen birkaç gün sonrasında, yine hiçbir tebligat ve uyarı yapılmadan, Bahçelievler Belediyesi'nde arkadaşlarımızın dükkanlarının tamamı başlarına yıkıldı. Biz bunu protesto ettik ve yanlış olduğunu vurguladık, biz bunun suç olduğunu da vurguluyoruz. Valiliğin açıklamasında bizlerin sözde çevre temizliğine zarar verdiğimizizi, çekçekçi arkadaşların trafik oluşturduğuna dair açıklamaları var. Sanki biz gayrimeşru bir iş yapıyorumuz gibi bizi kriminalize ederek kendilerini ak-

lama ve bu saldırıları meşru gösterme derdindediler. Yine biz bu saldırılara karşı Bahçelievler Belediyesi önünde meramımızı, tepkimizi dile getirme noktasında eylem gerçekleştirdik. Bunun sonrasında yine Ümraniye'de yine meslektaşlarımıza dönük ranta dayalı bir saldırı gerçekleşti. Bu saldırı sonrasında arkadaşlarımızla olan tartışma ve karşılıklı itişmeden sonra 3 meslektaşımız şu an tutuklu, bir tane meslektaşımızın dükkanı da yanmış vaziyette. Bizler buna karşı mücadelemizi de başından beri vermekteyiz."

Geri dönüşüm malzemelerinde elde edilecek rant yüzünden kendilerine saldırıların yönetildiğini ifade eden Aygün, AKP iktidarının bu saldırılarda payı yokmuşçasına tweet atmasının gerçekçi olmadığını belirtti.

"Ancak biliyoruz ki bunlar hepsi birbirine bağlı halkalardır. Mücadelemizin hiçbir zaman vazgeçemeyeceğimiz, Bahçelievler Belediyesi'nde çekçekçi arkadaşlarımızın elinden emek paraları, alımlarını dökererek evini geçindirdiği araçlar bir bir her gün alınıyor. Karşı gelen arkadaşlarımız da ters kelepçeyle gözaltına alınıp darp ediliyor. Bunun tamamı İstanbul Emniyet, İstanbul İl Jandarma ve kolluk güçleri tarafından yapılıyor" diyen Aygün "İstanbul Valiliği suç işliyor, kolluk güçleri suç işliyor, belediyeler suç işliyor. Bu suça ortak olmayın. Bizler, bu saldırılar devam ettikçe ve her türlü hakkımızı alana kadar mücadelemizi sürdüreceğiz" diyerek saldırıların ve tehditlerin geri dönüşüm işçilerini yıldıramayacağını vurguladı.

Aygün mücadelelerine destek veren herkese teşekkür etti. Konuşmanın ardından emekçiler "Ekmeğim Çekçek, Çekçeğime Dokunma" sloganına başlar başlamaz polis sloganı keserek gözaltına almakla tehdit etti. Geri dönüşüm işçileri polisin tehditlerine karşı parkın içerisinde beklemeye başladı; basına ve dayanışmaya gelenlere yaşadıkları baskıları anlattı.

Ardından polis amiri parkın içerisinde oturmayı da yasakladığını söyledi. Geri dönüşüm işçileri konuşmalar yaparak parkın içerisinden ayrıldı. Parkın dışında kaldırımda yürüyen işçileri polis sürekli tahrik ederek dağılmazlarsa saldırıcaklarına dair tehditlere başladı. İşçiler polisin kendilerini parktan çıkarmasına tepkilerini dile getirerek ve ertesi akşam da parkta olacaklarını belirterek eylemi sonlandırdılar.

"Emeğimiz Ve Özgürlüğümüz İçin Mitingde Buluşalım"

İstanbul'da işçi örgütleri, sendikalar, dernekler, siyasi partilerin bulunduğu yaklaşık 40 kurum tarafından 24 Ekim Pazar günü Kartal Meydanı'nda saat 15.00'te "Emeğimiz Ve Özgürlüğümüz İçin İşçi Emekçi Mitingi" gerçekleştirilecek.

İşçi sınıfı ve emekçilere yönelik saldırıların pandemi döneminde daha da arttı. Kısa çalışma ödeneği, ücretsiz izin, 'işten atılmak yasak' denmesine rağmen yüzbinlerce işçi ve emekçinin işten atılması, sendikal örgütlenmenin engellenmesi başta olmak üzere pek çok saldırı giderek yoğunlaştı. Devleti arkasına alarak pandemiyi fırsata çeviren patronların kârları katlanarak artarken işçi ve emekçiler bir yandan neredeyse çalışma kamplarına kapatıldı. Halka bir yandan da işsizlik ve açlık dayatıldı.

Tüm bu saldırılara karşın işçi ve emekçiler de ülkenin pek çok yerinde eylemler grev ve direnişleriyle bu baskı ve sömüye karşı mücadeleyi seçti.

İktidarın, işçi ve emekçiler üzerindeki baskı ve sömürüyü pandemi bahanesiyle daha da arttırabilmek amacıyla sokağa çıkma yasakları, eylem yasakları getirmesine rağmen, pek çok fabrika ve işyeri önünde uzun süren grevler direnişler devam etti. Yine yasaklara rağmen direnişteki grevdeki işçilerle dayanışma eylemleri gerçekleştirildi, 1 Mayıs'ta devletin tüm engelleme çabalarına karşın işçi ve emekçiler "1 Mayıs yasaklanamaz" diyerek Taksim'deydi.

Sermaye ve iktidarın topyekûn saldırılarına karşı dayanışma içinde olan işçiler ve emek örgütleri bu topyekûn saldırılara karşı topyekûn bir mücadelenin de zorunluluğunun bilincine, işçi ve emekçilerin birleşik mücadelesini örmenin bir adımı olarak "Emeğimiz Ve Özgürlüğümüz İçin İşçi Emekçi Mitingi" düzenleme kararı aldı.

24 Ekim'de Kartal'da yapılacak miting işçi ve emekçilerin kitlesel katılımını sağlamak için Eylül ayının ikinci haftasında çalışmalarına başlandı.

İlk olarak grev ve eylemleri devam eden işçiler ziyaret edilerek bu bölgelerde miting çağrılarının yapılmaya başlandı. Ardından gruplar halinde İstanbul ve Kocaeli Gebze'deki işçi havzalarında bildiri dağıtımları gerçekleştirilmeye devam edildi. Yaklaşık 40 kurumun yer aldığı miting bileşenleri İstanbul'da Avcılar, İkitelli, Haramidere, İMES, Tuzla, Esenyurt gibi fabrikaların bulunduğu bölgelerde bildiri dağıtımları ve ajitasyon konuşmaları yaparak işçileri mitingde davet etti.

İstanbul'da Sarıyer, Şirinevler, Esenyurt, İkitelli Bahçelievler, Gazi mahallesi, Kartal gibi işçilerin yoğun olduğu semtlerin mahallelerinde, pazarlarında da çalışmalarını sürdürdü. İşçilerin geçiş güzergahında bulunan bölgelerde ve merkezi yerlerde afiş çalışmaları yapıldı.

İşçi havzalarında işçi servislerinin geçiş güzergahında, metro metrobüs duraklarında, semtlerin

meydanlarında da bildiri dağıtımları ve ajitasyon konuşmaları yapılarak miting çağrılarını yaptı. Giderek yoğunlaşan çalışmalar 15 Eylül Cuma günü stantlar da açılarak devam etti.

Miting bileşenlerinin talepleri ise şöyle:

-Madde 25/2 (Kod 29) Kaldırılmalı.

-Herkes İş ve Gelir Güvenliği Sağlansın.

-Taşeron Çalışma Yasaklansın.

-İş Yerlerinde Taciz, Baskı, Mobbing Son Bulsun.

-KHK'lar İptal Edilsin.

-Sendikal Örgütlenmenin Önündeki Engellerin Kaldırılmalı

Emeğimiz Ve Özgürlüğümüz İçin İşçi Emekçi Mitingi Bileşenleri de şöyle:

4. Vardiya İşçi Dayanışması, Alba Plastik Direnişçileri, Bağimsız Devrimci Sınıf Platformu, Bakırköy Belediye Direnişçileri, Bayrampaşa Belediye Direnişçisi, Birleşik İşçi Kurultayı, Carrefour Direnişçisi, Devrimci Parti, DEV TEKSTİL, Devrimci Turizm-İş Sendikası Marmara Bölge Şubesi, Dostluk ve Kültür Derneği (DKDER), ESP, Ekmek ve Onur, Emeğin Gücü Derneği, Emekçi Hareket Partisi, Emek ve Adalet Platformu, Genç İşçi Derneği, İnşaat-Sen, İşçi Hareketi Koordinasyonu, İşçi Kadın Meclisleri, İşçi Temsilcileri Konseyi, İşçinin Kendi Partisi, Kaldıraç, Kırmızı Gazete, İstanbul KHK'lılar Platformu, Mayıs'ta Yaşam, Mağaza Market-Sen, Mücadele Birliği, Proleter Devrimci Duruş, Sinbo direnişçisi, SML Etiket Direnişçisi, Sosyalist Kadın Hareketi, SODAP, Tekstil İş-Sen, Tur Assist Direnişçisi, TOMİS, TEHİS.

Kara Liste Mi, Onur Listesi Mi?

12 Ekim günü Avrupa Gazetesi'nde Türkiye'ye girmesi yasaklanan "Kara Liste" yayınlanmıştı. Listede adı geçen Devrimci Komünist Birlik'ten Yusuf Alkım ile yaptığımız söyleşiyi paylaşıyoruz.

Geçtiğimiz günlerde kuzey Kıbrıs'da bir "Kara Liste" yayınlandığını okuduk. Bahsi geçen liste Türkiye'de hükümetin politikalarını eleştiren kuzey Kıbrıslı 42 aydın, yazar, gazeteci ve siyasetçiyi içeriyor ve bu isimlerin Türkiye'ye girişi yasaklanmış. Listede yer alan birisi olarak, öncelikle bu "liste"nin neden yayınlandığını düşünüyorsunuz? Yani böyle bir şeye neden gerek duyuldu?

"Kara Liste" olarak adlandırılan bu liste ilk olarak geçtiğimiz aylarda bir dizi muhalif kişinin Türkiye'ye girişi yapmak istemesi ve girişine izin verilmeyerek kuzey Kıbrıs'a geri gönderilmesi ile gündeme geldi. Bu kişilerden ilki Türkiye'ye karşı muhalif yayınları ile bilinen Avrupa gazetesi yazarından Özyay Kurtereliydi. Ardından bir çok siyasi kitabın yazarı olan Ahmet An benzer bir durumla karşılaştı.

Sayın An sadece muhalif siyasi kimliği ile değil, aynı zamanda 2003 öncesi Kıbrıslı Türklerin güney Kıbrıs'a geçişlerine izin vermeyen işgal rejimine karşı uluslararası mahkemelerde yürüttüğü hukuk mücadelesi ile de tanınmaktadır. Sayın An'ın Türkiye'ye karşı açtığı dava 1974'ten beri engellenen karışıklık geçişlerin, 2003'te sona erdirilmek zorunda kalınmasının da önemli etkenlerindedir. Bu nedenle Türkiye iktidarı tarafından gerek Avrupa gazetesi yazarı Özyay Kurtereli'ye, gerekse Ahmet An'a yönelik bir yaptırım uygulanması beklenebilecek bir durumdur.

Ancak daha sonraki süreçte yakın döneme kadar Mustafa Akıncı'nın danışmanlığını yapan ve Türkiye iktidarlarının siyasal bakış açısı ile pek bir çelişkisi olmayan Ali Bizden'e de benzer bir yaptırım uygulanması ile durum daha kaygı verici bir hal almaya başladı. Daha sonraki süreçte Türkiye yetkili makamlarının 2020 Eylül ayı döneminde "G 82" adıyla bir liste hazırladığı ve "Türkiye Cumhuriyeti'ne karşı güvenlik tehdidi yaratan" bir çok kişinin bu listede dahil edildiği bilgisine ulaşıldı. Ancak bu listede kimlerin olduğu hala daha belirsizliğini korumaktadır.

Avrupa Gazetesi geçtiğimiz günlerde "bir kaynaktan elde ettiği"ni belirttiği listenin ilk kısmını yayınladı. Bu listenin gerçekten bir kaynaktan mı elde edildiği, yoksa tahmini bir liste olarak Avrupa Gazetesi tarafından mı oluşturulduğu ile ilgili çeşitli tartışmalar sürüyor. Avrupa Gazetesinin yayınladığı bu listede sizin da belirttiğiniz gibi çok farklı kesimlerden 42 kişi bulunuyor. Bu 42 ismin büyük çoğunluğu Türkiye'nin işgalci pozisyonuna karşı duruşu olan ve Kıbrıs'ın kuzeyindeki Türkiye'nin Alt Yönetimi'ne karşı muhalefet eden siyasal kişilerdir. Ancak yayımlanan bu listede Ali Bizden gibi Türkiye iktidarı ile ciddi çelişkileri bulunmayan liberal, demokrat kişiler de bulunuyor. Hatta Avrupa Gazetesinin yayınladığı bu listede, yakın döneme kadar Türkiye'deki AKP-MHP iktidarı ile işbirliği içinde görev yürüten sözde "KKTC Cumhurbaşkanı" Mustafa Akıncı'nın da adı bulunuyordu.

Ancak yayın sonrası TC yetkilileri Akıncı'ya yönelik böyle bir kısıtlama olduğunu yalanladılar. Tabii Türkiye iktidarları ile ciddi çelişkisi bulunmayan Akıncı'ya yönelik bir kısıtlama olmaması, Türkiye'nin gerici politikalarına karşı çıkan yüzlerce kişiye yönelik hayata geçirilen bu uygulamayı ortadan kaldırmıyor. Yani evet Türkiye iktidarları için "tehdit" oluşturmayan teslimiyetçi kişiler bu listede yoklar, ama en demokratik haklardan birisi olan düşünme ve düşüncelerini demokratik yollarla eyleme döken yüzlerce muhalif kişinin Türkiye'ye girişi şu an için engellenmektedir. Bu noktada şunu vurgulamak gerekiyor ki, söz konusu yasaklı listesi sadece AKP-MHP iktidarı ile sınırlı bu durum değildir ve bu baskılar TC devletinin gerici politikalarına, onun ülkemizdeki işgal ordusuna ve burada oluşturmuş olduğu sömürge yönetiminin başı olan, sözde "büyükkelçilik" denen ama özde "valilik" görevini yürüten yapıya karşı duruş sergileyenlere yöneliktir.

Gelelim bu listenin neden oluşturulduğuna. Öncelikle biz Kıbrıslı devrimci komünistler olarak böyle bir uygulamanın hayata geçirilmiş olmasına garipsemiyoruz. Tersine kendi ülkesinde on binlerce devrimci, demo-

krat kişiyi tutsak eden, yüzlerce devrimciyi çeşitli yollarla katleden dinci-faşist bir iktidarın, sömürgeci işgali altında tuttuğu bir coğrafyadaki muhalif kesimlere karşı tavırsız kalması beklenilemezdi. Özellikle Gezi Halk Ayaklanması sonrası yoğunlaştırılan iç savaşın yansımaları Kıbrıs'ın kuzeyine de adım adım yansımaktadır.

Son dönemde kuzey Kıbrıs'ta hayata geçirilen polis teşkilatının yeniden yapılandırılması, özel hareket birimlerinin oluşturularak sokağa çıkarılması, şehir merkezlerinin MOBESE sistemi ile donatılması, AKP-MHP iktidarına karşı muhalif duruşu olan kesimlerin baskı altına alınarak sindirilmeye çalışılması gibi yaptırımlar bunlara örnektir. Bu "Kara Liste" olarak duyurulan ama bizim "ONUR LİSTESİ" olarak adlandırdığımız yeni uygulama da bunların devamıdır. Türkiye'deki dinci-faşist diktatörlük sadece kendi ülke sınırları içerisinde değil, işgali altında tuttuğu Kıbrıs'ın kuzeyindeki Alt Yönetiminde de gerici iktidarını sürdürebilmek için konumlan-

Türkiye'ye girişi yasaklanan vatandaşlarımızın listesi onlar açıklamadı, biz açıklıyoruz. Bu "kara liste" TC Lehiya Epliği'nde hazırlandı... Onlar buna "kara liste" diyorlar, biz ise "Ak liste" diyoruz!

CAZİTİZ GÖNÜL GAZETESİ

AVRUPA

İşte kara liste

Kuzeyde 62'yi yerel 67 vaka, güneyde ise 170 vaka 1 ölüm...

maktadır. Bu onlar açısından gayet doğal ve olması gerektir. Sorun ise tüm bu olgulara ve gelmekte olan açıkça görülmeye başlamasına rağmen, kendine muhalif diyen bir kesimin hala düzen içi umutlar beslemeleri ve halka bu umutları pompalamasıdır.

Amaç neydi bu liste ile? Bir teşhir ya da "damgalama" da içeriyor mu sizce?

Az önce de belirttiğim gibi bu listede kimlerin olduğu tam olarak bilinmiyor ve muhtemelen de bilinmeyecek. Çünkü bu liste ile hem belli bir kesime karşı yaptırım uygulanmaya konulmuş, hem de bu listede olmayan kişilere "aman dikkat edin, uslu çocuk olun, yoksa siz de listeye alınırsınız" korkusu verilmeye çalışılmaktadır. Listenin belirsizliği damgalamadan ziyade, korku yaratma ve sindirme amaçlı olduğu düşüncesini güçlendiriyor.

Çok farklı kesimlerden isimler var bu listede, neye göre belirlendiğini düşünüyorsunuz?

Belirttiğiniz gibi listede farklı kesimlerden isimler var ama büyük çoğunluğunun ortak noktası başta da belirttiğim gibi, Türkiye'nin ülkemizin kuzeyinde oluşturduğu işgal rejimine karşı oluşlarıdır. Evet listede belki Mustafa Akıncı bulunmuyor ama yakın çalışma arkadaşlarından bazılarının bu listede olduğu, bunlardan birisi olan Ali Bizden'in birkaç ay önce Türkiye'ye alınmaması ile kesinlik kazanmış durumdadır. Ancak bu liste içerisinde kimi sosyal demokrat kişilerin de olması onların TC devletine, onun işgal ordusuna, burada oluşturulmuş olan sömürge yönetimine karşı herhangi bir duruşlarının olup olmadığını kamuoyu önünde yeniden deklere etmelerine yönelik yürütülen psikolojik bir savaştır.

Bununla amaç TC devletinin önümüzdeki dönemde, gelişmesi beklenen devrimci durum karşısında sömürgeci halk güçlerini kendi saflarına çekmek ve devrimci komünistlerin sömürgeci işgal yapısına karşı tutarlı duruşunun halk kitleleri arasındaki potansiyel desteğinin önünü kesmektir. Ki bunda kısmen başarılı olmuştur.

Peki soruya dönecek olursak; neden bu kişiler de bu listededir, bunun birkaç sebebi olabilir. Bir tanesi geçtiğimiz yıl yaşanan

sözde cumhurbaşkanlığı seçimlerinde Mustafa Akıncı ile AKP-MHP iktidarı arasında çelişkilerin doğması ve bir önceki dönem "cumhurbaşkanı" olmasına müsaade edilen Mustafa Akıncı'nın gözden çıkarılarak yerine ulusalı Ersin Tatar'ın getirilmesi süreci olabilir. Bu süreçte Akıncı ile AKP-MHP iktidarı arasında gelişen çelişkiler "Akıncı ve onun gibilere ders verme"yi gerektirmiş olabilir.

Bir diğer olası sebep ise bu kişilerin de listeye eklenmesi sayesinde konunun bulandırılması ve resmin yukarıda değindiğim gerçek boyutunun görünmesinin engellenmeye çalışılmasıdır. Ki bunda da büyük oranda başarılı oldukları görülmektedir.

Bir diğer nokta ise; sömürgeci TC devleti "yasaklı listesi" ile bir sonraki adımı olan "başkanlık sistemi"ni işgali altındaki kuzey Kıbrıs'da da hayata geçirme planı ile Kıbrıs sorununu emperyalist devletler arasında olası bir uzlaşmaya dayalı anlaşmada varlığı ve egemenliğini güvence altına almak istemesi ve bunu dayandıracakı kitle tabanını oluşturma politikalarının uygulamasındaki araçlardan biri olarak bu tip baskı yöntemlerini kullanmasıdır.

Bu listelerde öncelikle "devlet için sakıncalı kişiler" fişlenmekte ve Kıbrıs'ın kuzeyindeki Özel İstihbarat Başkanlığı ve MİT eliyle güncel tutularak hem listelerde yer alan muhaliflere hem de halka karşı sistematik bir sindirme, yıldırma, korkutma, engelleme vb baskılar uygulanmaktadır.

Son dönemlerde "Birleşik Federal Kıbrıs" üzerine eylemler örgütlüyor. Bu konuda bir şey söylemek ister misiniz, listede yer alma sebebiniz bunlar olabilir mi?

Bahsettiğiniz eylemler Kıbrıs sorununu burjuva temelde çözmeye çabasıdaki reformist siyasetlerin örgütlediği eylemlerdir. Bu eylemler içerisinde Devrimci Komünist Birlik yer almıyor. Çünkü DKB Kıbrıs sorununu burjuva temelde değil, anti-emperyalist demokratik halk devrimi ile çözülebileceğini, dahası reformist kesimlerle yürütülen burjuva temelli çözüm mücadelesinin emperyalistlerin işini kolaylaştırdığını ve halk kitlelerini boş umutlarla oyalamaya yaradığını savunmaktadır. Bu nedenle bu listenin oluşturulma nedeninin bununla bir bağı olduğunu düşünüyoruz. Zaten bu eylemlerin başını çeken CTP, TDP gibi sosyal-demokrat partilerden hiçbir isim bu listede bulunmamaktadır.

Yukarıda da belirttiğim gibi bu listede yer alanların büyük çoğunluğunun ortak noktası Türkiye'nin Kıbrıs'ın kuzeyinde oluşturduğu işgal rejimine karşı duruşlarıdır. Ki bu konuda bahsettiğiniz sosyal demokrat kesimler hiçbir şekilde tavır sahibi değildiler, tersine Türkiye iktidarları ile hangisi "daha sağlıklı ilişkiler kurabilir" ve hiçbir iradesi olmayan sözde hükümetlerde yer alabilmek için kendilerini TC iktidarlarına ıspatlama yarışını içerisindedirler.

Son olarak böyle bir listede yer almak ne hissettiriyor?

Bu listede yer almak bizler için büyük bir onurdur. Demek ki Türkiye'nin kendi halklarına dahi düşman olan dinci-faşist iktidara karşı az da olsa tehdit olarak görülmekte ve bize karşı yaptırım uygulama ihtiyacı doğurmaktadır. Türkiye'de on binlerce devrimci demokrat tutsak alınırken, devrimcilerin evleri basılıp katledilirken, bir çok yoldaşımız tutsak düşmemek için mülteci olmak zorunda kalırken, bizlere karşı Türkiye'ye giriş yasağı getirilmiş ne ki?! Çok daha ağır baskı ve saldırıların yaşanacağı, iç savaşın gerek Türkiye'de gerekse Türkiye'nin işgali altındaki ülkemizin kuzeyinde çok daha sertleşeceği bir dönemin içerisindeyiz.

Ama biliyoruz ki bu dönemin sonunda Türkiye'de de, Kürdistan'da da, ülkemizin kuzeyinde de güneyinde de ve daha bir çok coğrafyada biz kazanacağız. Biz kazanacağız, onlar yenilecek. Ve biz elimizi kolumuzu sallayarak sizlerin yanına geleceğiz. Birlikte özgürlük şarkıları söyleyerek bu gerici düzeni yıkması kutlayacağız. O güne kadar varmış bir araya gelmemizi, kucaklaşarak sohbet etmemizi engellesinler, yapabilecekleri en fazla budur. Ama yenilmeyi engellemeyi başaramayacaklar. O muhteşem güne kadar, yeniden buluşup kucaklaşana kadar bir araya gelemezsek de birleşik devrim mücadelesini örmeye devam edeceğiz.

Sevgiyle kalın, yakında buluşmak ve kucaklaşmak üzere...

Anlatıklarımız için çok teşekkürler.

SEÇİM TARTIŞMALARI KIZIŞIRKEN

Sinan Kaleli

Süreklileşen seçim tartışmalarının sermaye cephesi açısından anlamı nedir? Günlüklik yayımlanan anketlerin? İttifaklar, partiler, dinci faşist iktidarın kitle desteğinin erimesi... tüm bunları böylesine gözümüze sokup durmalarının asıl sebebi nedir?

Kuşkusuz anketlerin, kamuoyu yoklamalarının, çeşitli tartışmaların, mevcut gidışı, yığınların eğilim ve yönelimini görmek türünde ikincil amaçları vardır. Fakat bu türden eğilimleri tespit için böylesi tartışmalarla gündemi bu denli meşgul etmek gerekmez. Başka yollarla da saptanabilir bunlar.

Dahası, anketler ve tirmandırılan seçim tartışmaları, eğilim saptamaktan ziyade, eğilim oluşturmak için yürütülür. Bunu öncelikle belirtmiş olalım.

Hükümet partisinin ve genel olarak dinci faşist iktidarın sürekli gücünden düşüğü, hadi o bildik tabiri kullanalım, "kitle desteğinin kartopu gibi eridiği" bir olgudur. Çıplak gözle görülebilir bir gerçektir. Sadece o değil. Genel olarak burjuva siyasal güçler de, buna en başta "ana muhalefet partisi" olmak üzere tüm "muhalefet" partilerini de eklemek gerek, toplumda bir umut olmanın çok uzağındadır. Toplumsal siyasal atmosfer, geniş yığınların sistem içi bir çıkışa dair umutlarının tümden kırıldığı bir nitelik taşıyor. Hiçbir burjuva güç, bir çekim merkezi haline gelemiyor.

Öte yandan emekçi kesimlerde dinci faşist iktidarın öyle güle oynaya seçimle çekip gideceği, sandıktan çıkacak sonuçları tanıyacağı yönünde bir düşünce ve inanç, kesinlikle söz konusu değil. Bir tarafta verili düzenin devam edemeyeceği açık, diğer tarafta bir değişim ve dönüşümün sandıkla gerçekleşebileceğine dair inanç yerlerde sürünüyor.

Anketler ve seçim tartışmaları işte tam böyle bir atmosferde gerçekleşiyor. Dinci faşist iktidarın seçimleri kaybedeceği, yerine burjuva "muhalefet" güçlerinin geçeceği görüşü, tüm bu anketlerin bir "sonucu" olarak topluma empoze ediliyor.

Bu türden anketlerin, hiç kuşku duyulmasın, dinci faşist iktidarın "kemik tabanını konsolide etme" şeklinde bir etkisi var. Karşıt kuptupta yer alanları ise, dinci faşist iktidarı ve onun başındakini seçimle gönderme umuduyla sandığa çekme gibi bir amacı var. Sonuçta düzen içi çıkışa dair umudunu çoktan yitirmiş olanlar, değişim isteyip bunun nasıl gerçekleşeceğine dair net bir görüşü olmayanlar, bir şekilde seçime, "düzen içi çıkış" yoluna yönlendirilmiş oluyor.

Müteveffa Demirel sözüdür: Seçim sokakları temizler! Burjuva sınıf adına son derece isabetli bir saptamadır. Burjuva sınıf açısından toplumu yönetmek, uzunca bir dönemdir, emekçi yığınlarla karşı asıl olarak çıplak zora başvurmakla, onlarla savaşmakla eş anlamlıdır. İşçi sınıfı ve emekçilere, ezilen Kürt halkına karşı yürütülen bu savaş, en başta hükümet partileri olmak üzere tüm burjuva siyasal güçlerin hızla yıpranmasına, gücünden düşmesine sebep oldu.

Her burjuva hükümet, tüm bu süre boyunca bir "iç savaş hükümeti" olarak hareket etti. Kürt halkına ve emekçi yığınlarla karşı savaştı. Savaşın seyrine göre uzun veya kısa vadede yıprandı, güçten düştü. Buna koşut olarak, toplumsal hareketin her kabarış döneminde gündeme gelen seçimler, "sokakları temizlemenin" temel araçlarından biri olageldi.

Seçim tartışmalarının ve anketlerin sürekli gündemde tutulması önemli bir rol oynuyor sermaye düzeni açısından. Ama burada asıl rolü oynayan, küçük burjuva uzlaşmacılığıdır, sosyal reformizmdir. Burjuva "muhalefet" bir yana, bu kesimlerde gittikçe alevlenen seçim tartışmalarına, "güçlendirilmiş parlamenter sistem", "demokrasi ittifakı" vb. üzerine hararetilenen tartışmaya bakmak kafi.

Bu tartışmalarda artık iş, seçimlerin ve parlamentonun proleter devrim mücadelesindeki yeri vb. olmaktan çoktan çıkmış durumda. Büyük düşünceler, tarihsel görevler, emeğin kurtuluşu... tüm hepsi çoktan unutulmuş. "RTE/Saray karşıtlığı" o raddeye varmış ki, kurtuluş reçetesi diye işçi sınıfı ve emekçi yığınların ve Kürt halkının karşısına çıkarta çıkarta burjuvazinin çoktan ölmüş kutsal inegini çıkartıyorlar. Burjuva parlamento ve seçimler, kurtuluş araçları olarak güncel politikanın temel konusu haline geliyor!

Sorun artık "özel bir politika olarak seçimler" şeklinde tartışılmıyor küçük burjuva sosyalizminde. Bu noktanın gerisine düşeli çok oldu. Pratik evrimsel süreç büyük oranda tamamlandı. Pratik politik açıdan düzen içine hapsolme süreci, teorik-politik açıdan düzen içi sınırlara hapsolmeye dönüştü. Seçimler ve parlamento adeta kutsal haleyle çevrilmiştir onların siyasal görüşlerinde. Nüfuz edebildikleri emekçi kesimleri de bu şığ düşünceyle zehirlemekte.

Seçimlerde "sol blok", "demokrasi ittifakı", bilmem ne konferansı türünden somut pratik politik öneriler, özünde, sermaye düzeninin bekası için yürütülen tartışmalara "sol"dan dahil olmaktan başka bir anlama gelmiyor.

Özünde emekçi yığınların tarihsel inisiyatiflerine güvensizliğin bir çeşit dışı vurumudur bu yaklaşımlar. Milyonlarca emekçinin pratik yığımsal enerjisini harekete geçirebilecek temel istemlerden, mücadele araç ve yöntemlerinden köşe bucak uzak durmaktadır bu anlayış. Mücadeleyi yasal-parlamenter sınırlara hapsedmektedir.

Oysa milyonlarca emekçi ve Kürt halkı açısından düzenden köklü bir kopuş eğilim ve yönelimi, içinde bulunduğumuz dönemin temel olgusudur. Buna koşut olarak kavga, sokaklara, alanlara aktıyor. Sermaye cephesinden seçim tartışmalarının gittikçe alevleniyor oluşu, sınıflar savaşının bu somut uğraşının sonucu.

Haliyle bu tartışmaya nereden katıldığımız da, sınıflar mücadelesinde aldığımız pozisyonun doğrudan yansıması oluyor. Devrimden umudunu kesen, soluğu burjuva platformlarda alıyor!

Cümle reformizmin ve küçük burjuva uzlaşmacılığının olağanüstü bir çabıyla seçim (ve ittifak) tartışmalarına dahil olması şimdi daha net anlaşılıyor olsa gerek.

“Hedefimiz Faşizmi Yıkma, Birleşik Devrim Günceldir”

HBDH-Online, HBDH Yürütme Komitesi Üyesi ve TKEP/L Temsilcisi Yaşar Güner ile yaptığı röportajı yayınladı. Röportajı biz de paylaşıyoruz:

ABD'nin Afganistan'dan çekildiği bir süreci yaşadık. Şimdi ise Irak'tan çekileceği biliniyor. Emperyalizmin güncel durumu ve Ortadoğu'daki gelişmeler için neler söylemek istersiniz?

Bir toplumsal sistem olarak kapitalizm çöküyor. Büyük bir hızla çöküyor. Bu olguyu görüp ortaya koymaksızın, artık dünya ölçeğinde yaşanan hiçbir gelişmeyi ne anlamak ne de açıklamak mümkün değildir. Çöken sistemle birlikte ABD emperyalizminin dünya ölçeğindeki hegemonyası da çöküyor.

Afganistan'da ortaya çıkan gelişmeler, bunun çok net bir resmini ortaya koydu. ABD'nin büyük kaçı, bu çöküş manzaralarının bir tanesidir. Gelişmeler gösteriyor ki, bu manzaralarla daha çok karşılaşacağız. Ne ABD emperyalizmi ne de diğer emperyalistler, artık dünya ölçeğinde öyle uzun vadeli planlarını hayata geçirme şansına sahip değiller. Afganistan örneğinde ortaya çıktığı gibi, 6 aylık öngörülerinin ömürleri bile 3 gün sürebiliyor. Dünyanın şu veya bu yeri için değil, tüm dünya çapında olgu olarak ortaya çıkan gerçeklik budur.

Kapitalizmin çöküş gerçekliği akla hemen “ya sonrası?” sorusunu getiriyor. Bugün emperyalist kapitalist sistemin yarattığı korkunç yıkımla, umutsuzluk girdabıyla ve düpedüz çırılçıplak yalanlarla görünmez kılınmaya çalışılsa da, bu sorunun çok net bir cevabı var. Sosyalizm!

Dünya halkları ne artık yıkımdan başka bir şey getirmeyen emperyalist işgallere, ne de yine bizzat emperyalist efendilerinin elleriyle beslenen orta çağ karanlıklarına mahkûm olmadıklarını görüyorlar.

Emperyalist efendiler, nerelerden çekilirler ya da nerelerde umutsuz bir varlık savaşına girerler? Karşılarında ne bulurlar? Elbette bu soruların cevapları olarak, güncel politikada söyleyecek çok şey var. Ama karşımıza çıkacak temel gerçeklik hep aynı olacak. Bitiyorlar, çöküyorlar ve dünyanın her yanında halklar bu çöküşün enkazına razı olmayacaklarını ortaya koyuyorlar. Dünya çapında ortaya çıkan ayaklanmalar ve devrimsel gelişmeler mutlaka sonuçlar doğuracaktır. Tüm gelişmeler sürecin bu yönde ilerleyeceğini gösteriyor.

AKP-MHP faşizminin dünyada yaşanan bu gelişmelerle beraber Türkiye ve Kuzey Kürdistan'da nasıl bir süreç örgütleyeceğini söylemek mümkündür?

Dinci faşist iktidar için yapılacak en doğru tespit, ayakta kalmaya çalıştığıdır. İktidarlarını sürdürebilmek için her biçimiyle zor aygıtlarını kullanmak ve koyu baskı rejimini uygulamak dışında önlerinde bir seçenek yok. Bugün halklarımız ve emekçilere karşı sürdürülen karşı devrimci iç savaş, dinci faşizm eliyle götürülebildiği yere kadar götürülecektir. Bunun dışında bir şansları yok ve bütün hazırlıkları da bu yöndedir.

Dinci faşist iktidar, emperyalistlerle her ne kadar görüntüde zaman zaman çelişkileri öne çıkarsa da temel anlamda uzlaşamayacakları bir durum yoktur. AKP-MHP iktidarı, her şey

rağmen emperyalist efendilerinin desteğine sahiptir. Bütün temel ve can alıcı konularda, burjuva faşist devlet ve emperyalist efendileri bütünlük içerisinde davranabilmektedir.

Tüm bu hesap, denge ve burjuva sınıf reflekslerini kırabilecek tek bir güç vardır; birleşik devrim. Ezilen halklar ve emekçiler için birleşik devrim mücadelesi dışında bir kurtuluş yolu yoktur.

Faşizmin, PKK'yi ve birleşik devrim güçlerini uluslararası çapta tasfiye etme hareketi örgütlediği biliniyor. Birleşik devrim hareketinin buna karşı mücadelesi nasıl olmalıdır?

Her nerede ve her ne düzeyde olursa olsun HBDH sözü ve eylemi ile nettir ve bu çizgisini sonuna kadar sürdürmelidir, sürdürülecektir. Bizi ve birleşik devrimi tasfiye etmeye çalışanları, tasfiye etmeyeceğiz, yok edeceğiz. Bu topraklarda faşizmin tek bir izi kalmayana değin mücadele verecek, savaşacak ve durmayacağız. Planladıkları ve örgütlemeye çalıştıkları şey ne olursa olsun, birleşik devrim karşısında yenilmeye mahkûmdur. Birleşik devrimin gücü tüm ezilenlerden gelir ve bu gücün ayağa kalkması demek, emperyalist efendilerinden icazetli dinci faşizmin tüm planlarının darmadağın olması demektir. Biz temel olarak bundan başka hiçbir şeye güvenmiyoruz.

Ne dışarıda pişirilen emperyalist destekli küresel tasfiye planları, ne de içeride temcit pilavı gibi her seferinde önümüze sürülen seçim ya da anayasa tartışmaları vs. türünden uzlaşmacı çılgınlıklar, hareket yönümüzü belirleyemez. Biz faşizmi yıkacağız! Biz bu kokuşmuş çürümüş faşist devleti yıkacağız! Çok tekrarlıyoruz bunu biliyoruz. Tekrarlıyoruz, çünkü başka çare yok. Tek yol var, tek çözüm var: Birleşik devrim!

Bizi tasfiye etmeye çalışanların çabaları nafiledir. Birleşik devrim ve onun her alandaki güçleri, her geçen gün ve her alanda daha da berraklaşan hedef netliğiyle yürümeye devam ettiği sürece mutlaka sonuç alacak, hedefine varacaktır.

Türkiye'de faşizme karşı her bir eylemin ayaklanmaya dönüşme potansiyeli taşıdığı görüyoruz. “Faşizmi Yıkacağız, Özgürlüğü Kazanacağız” hamlesi buna nasıl bir cevaptır?

Durum gerçekten tam olarak budur. Türkiye ve Kürdistan'da yaşanan savaşta geline aşama budur. En ufak bir kıvılcım, dinci faşist iktidar için büyük bir tehlike ve çöküş için bir kıvılcım niteliğindedir. Bunu görmek ve anlamak için yaşamın içine bakabilen bir çift çıplak göz dışında hiçbir şey ihtiyac yoktur. Bunu hala göremeyenler için “siyasal körlük” tanımı dahi yetmez. Bugün sorunuzun başında belirttiğiniz güncel durum tespitini yapamamak ya iflah olmaz bir uzlaşmacılığın ya da gerçekleri reddeden onlardan kaçan bir düzeyde varmış olan cüret eksikliğinin ifadesidir.

HBDH tam da sorunuzda belirttiğiniz durumu görüyor ve bu tespiti uzun süredir yapıyor. Tüm çabamızla, bu potansiyelin açığa çıkması için kanallar açmaya ve ortaya çıkacak bu potansiyeli varabileceği doğru hedefe yönlendirmek için hazır duruma gelmeye çalışıyoruz. Yaşamdaki her olay ve ortaya çıkan her olgu, bize devrimin güncelliğini gösteriyor. Adeta gözümü-

zün içine sokuyor. İşte bu durumda “Faşizmi Yıkacağız, Özgürlüğü kazanacağız” hamlesi, bu ayaklanma ve devrim potansiyelini canlı ve diri tutmak, onun yöneleceği doğru kanalları var etmeyi, büyütmeyi amaçlıyor.

İçinde bazı yetmezlikleri ve eksiklikleri barındırsa da canlı ve ilerletici bir süreç oluyor. Tek cümleyle cevap-

eylemlerinin halkın eylemleri ile olan bağı nedir?

Hedefimiz faşizmi yıkmaktır. Bu ne bir mücadele alanı ne de bir mücadele biçimiyle sınırlı hedef ve eylem değildir. Faşizm, Kürdistan ve Türkiye'de devlet demektir. Faşist devlet, bütünlüklü olarak örgütlenmiş iktidar aygıtıdır. Faşizmi yıkmaya hedefi de bü-

defimiz daha da ilerisidir. Bu anlamda yüklenmemiz güçlü olduğunda, ortaya çıkan sonuçlar da güçlü ve ilerletici oluyor.

HBDH kuruluşundan bugüne kaddarkı pratiğinde hep ilerleme çabası içinde oldu. Aldığımız sonuçlar zaman zaman yetersiz kalsa da, ilerleme arayışımız, çabamız hep var oldu, var

layacak olursak, hamlemiz devrimin güncelliğini karşılayan, güncel devrim hedefini diri tutan günün devrimci politik hamlesidir. Bu yönde atılan ciddi ve alternatifli bulunmayan, devrimi ve devrimciliği bugün de canlı kılan politik ve pratik bir çarettir.

Devrimci savaş alanlarında işgalciliğe karşı birleşik devrimci savaş yürüten gerillanın direnişi, şehirlerde milis eylemleriyle yükseliyor. Milis eylemleri, faşizmin güvenlik konseptini ne düzeyde etkiliyor?

Faşizm ona karşı savaşanlar olmadan yıkılmaz. Bu cümle doğruluğunu pratikte defalarca kanıtlanmış kavramsal bir gerçekliğin ifadesidir. Bugün egemenlerin bütün pratik adımlarından da anlıyoruz ki bu gerçeklik, onlar tarafından da inkar edilemiyor. Hatta bunu kullanıyorlar. Halklarımızı, “devlete gücünüz yetmez”, “bu iktidar yıkılmaz”, “Bu devletle savaşamaz, sonuç alınamaz” mesajı vermeye çalışıyor ya da çok şiddetli ve kanlı bir süreçle tehdit ediyorlar. Bunu da en başta var olan savaşı görünmez kılmaya çalışarak yapıyorlar. İşte burada kurduğumuz her cümlemin başında şunu söylemek gerekiyor. Bu topraklarda bir savaş var! Üstü bin bir perdeyle örtülmeye çalışılan kıyasıya bir savaş.

Egemenler ve ezilenler arasındaki bu savaşı ve geldiği boyutu görmeksiz söyleyecek her söz boştur, anlamsızdır. Dağlarda ve şehirlerde süren bu savaş yok sayarak, görmezlikten gelerek yapılacak her tahlil, halklarımızın kafasını bulandırmaktan başka bir anlam taşımıyor. İşte biz bu savaş gerçekliğini başa koyuyoruz ve tüm gücümüzle faşizmin yıkılabileceğini, bu devletle savaşılacağını, faşist devletin yenilebileceğini gösteriyoruz. İşte korkulu rüyaları budur. Sorunuzda belirttiğiniz “Güvenlik konsepti” aslında faşist devlet tarafından uzun süredir katı şekilde uygulamaya konulan karşı ayaklanma stratejisinden başka bir şey değildir. HBDH eylemlilikleri işte bu stratejiye karşı birleşik devrim güçlerinin cevabıdır. Bu karşı ayaklanma stratejisini aşacak, halklarımızın önündeki bu engeli parçalayacak ve devrimi örecektir. Ülkede yoksulluk giderek artıyor, hayat pahallaşıyor. Gerilla ve milis

tünlüklü bir eylem gerektirir. HBDH bu iddiadadır. Faşizme karşı nerede bir hareket varsa, HBDH orada olmalıdır. HBDH, faşist devlete yönelik her eylemliliğin sadece içinde olmakla yetinmez, bütünlüklü bir önderlik yaratmak daha doğrusu bu önderliğin kendisi olma iddiasındadır. Bir devrim hareketinin hedefi daha azı olamaz.

Gerek silahlı eylem biçimi ve örgütlenmeleri, gerekse açık alan faaliyetleriyle birleşik devrim bir bütündür. Öyle olmalıdır. Bu anlamda bütün alan faaliyetleri birbirini besler. Elbette ki aslolan devrimci zor ve onun örgütlenmeleridir. Sonucu tayin edecek olan budur. Ama iktidar hedefli anti-faşist mücadele bir bütünlüktür, bütünlüklü bir mücadeledir. Bu anlamıyla tüm alanlardaki mücadeleler, birbirini kopmaz bağlarla bağlıdır. Pratikte de bu böyle ortaya konulmalıdır. Bu bağı yaratacak olan da hedeftir.

Bunları belirttiğimizde sonra şunu söyleyebiliriz ki, güncel durumda hangi sorun ve talepten yola çıkarsanız çıkın, çözüm için varacağınız yer faşizmin, faşist devletin yıkılmasıdır. Cümleye nasıl başlarsanız başlayın, eğer niyetiniz çözümsüzsü, yaşam size cümlemin sonuna devrim hedefini yazdıracaktır.

Her gün öğrencileri tutukluyorlar, işçileri tutukluyorlar, bütün üreticilerinden geri dönüşüm emekçilerine kadar hakkını arayan emekçilerin bütün katmanlarına saldırıyorlar. Her kesimi zindanla, ölümlü tehdit ediyorlar. Zulüm arşı aşmış denir ya, emekçiler için durum tam anlamıyla bu noktada ve eylemlilikler de bu düzeyde geliyor.

Bu durumda bütün öncü devrimci eylemler, halkın cesaretini artıracak ve kendiliğinden eylemin önünü açacak, çoğaltacaktır. Diğer taraftan ise her alanda ortaya çıkan kendiliğinden hareket öncü için muazzam fırsatlar doğuracaktır. Bu bakış açısıyla devrim hareketinin diyalektik bütünlüğünü yakalayarak bakmalıyız diye düşünüyoruz.

“Faşizmi Yıkacağız, Özgürlüğü Kazanacağız” devrimci hamlesi “İleri... Daha İleri” şiarıyla güçlenmeye devam ediyor. Sizin bu hamle kapsamındaki görüşleriniz nelerdir?

“Faşizmi Yıkacağız, Özgürlüğü Kazanacağız” hamlesi bizi başladığımız yerden daha ilerisine götürdü. He-

edildi. Bu en güçlü yanlarımızdan biridir. Hamleyle birlikte bu yan çok daha görünür kılındı. Daha önce de söylemiştik, var olmadığımız birçok alanda var olduk ve daha önceden de çalışma yürüttüğümüz alanlarda daha da güçlendik. Tüm bu çaba ve gelişmeleri büyütme amaçlayan bir çalışma içindeyiz. Hamle sürüyor ve biz çabalarımızı büyüteceğiz. Hedefimize varana değin, ileriye, daha ileriye hedefleyeceğiz ve inanıyorum ki mutlaka sonuç alacağız.

Partinin işçi sınıfına, kadınlara, gençlere, bütün ezilenlere sözü ve bu dönemdeki politikası nedir?

Devrim günceldir ve birleşik devrim artık güncel politikanın konusudur. İşçiler, emekçiler ve ezilen halklar için bu devrimin sınırları içerisinde kalarak kazanılacak, düzen için mücadeleyle elde edilebilecek hiçbir çözüm yoktur. Kadın, erkek emekçiler olarak insanca yaşamak için bu devleti yıkmaktan başka şansımız yok. Kendi kaderimizi kendi ellerimize almalıyız. Başka yol yok! Birleşik devrimin zaferi her alanda ve yaşamsal her sorun için tek çözümdür. Ve tekrar ediyorum, bu güncel politikanın konusudur. Zaman en başa koyduğumuzu en başta söyleme zamanıdır. İsrarla inatla devrim hedefini kitlelere götürme zamanıdır. Demokratik Halk Devrimi ve Demokratik Halk İktidarı bütün temel toplumsal sorunların çözümüne açılan yolun tek anahtarıdır.

Birleşik devrimin gelişmesi, tek elci sermaye sınıfının egemenliğini temellerinden sarsıyor. Tekelci sermaye sınıfı ve dayandığı faşist devlet, dinci faşist iktidar ve diğer tüm kurumlar birleşik devrimin gelişimini durdurmak için iki ülkenin proletaryası ve emekçi halklarıyla sürekli bir savaş halindedir.

İki ülkenin, Türkiye ve Kürdistan halklarımızın mücadele birliği temelinde gelişen birleşik devrim, partimiz TKEP/Leninist'in uzun süre önce tespit ettiği gibi, günceldir; pratik bir sorun haline gelmiştir.

TKEP/Leninist ortaya koyduğu bütün pratiğiyle devrimin güncelliğini karşılayacak bir çizgiyi ortaya çıkararak için çabalamakta, sermaye egemenliğine son verip emeğin iktidarını kurmak için savaşmaktadır.